

PopRock Show

Nr.23 (70) iunie 1992

GIGANTII ROCKULUI GENESIS 1974 ★ PINK FLOYD 1967

Ai citi, dacă l-ai lua acasă: *Mirabela
Dauer incheie cea mai lungă des-
tăinuire *Mistere rock la a treia rundă
*Primiim lamuriri de la Electrecord
*Nicu Alifantis, risipitorul de melci
*Topuri de la UNI PLUS și CONTACT
*Polifonii semnate de Viorel (Craiova)
*3 pentru JAZZ = o pagină *Video-film
și cronica Gălbioarei *The Beatles:
non-stop story

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● VOX din iunie își consacră suplimentul Record Hunter lui Jimi Hendrix, de la nașterea căruia se împlinesc anul acesta 50 de ani. Vom avea curînd și în P.R. & S. mai multe pagini preluate din „Rolling Stone” și din amintitul supliment. Probabil în ultimul număr din iunie. ● Cinderella au revenit în studio cu noul baterist Kevin Valentine (inlocuitorul lui Fred Coury). ● Bret Michaels (în Hit Parader își liniștește fanii asigurându-i că Poison s-a pus pe treabă și sint în căutarea unui chitarist. Disc nou va fi în primele zile ale lui 1993. ● Michael Schenker și vocalistul Robin McAuley experimentează teritoriul muzicii acustice. „Este mai personal iar distanța dintre suflet și instrument se reduce, devine mai pură”, afirmă Schenker. ● Top Ten din Hit Parader (iulie 1992, pentru că vara așa se procedează la ei, apar revistele în a-

vans): 1. Nevermind — Nirvana, 2. Metallica — Metallica, 3. Soundtrack (coloană sonoră de film) — Wayne's World, 4. Lean Into It — Mr. Big, 5. As Ugly As They Want To Be — Ugly Kid Joe, 6. Ten — Pearl Jam, 7. No More Tears — Ozzy Osbourne, 8. Blood Sugar Sex Magik — Red Hot Chili Peppers, 9. Use Your Illusion I — Guns N' Roses, 10. Use Your... II — Guns N' Roses. În clasamentul revistei, al redacției, conduc Kiss urmați de Slaughter (The Wild Life) și Wayne's World. Pe locul 8 se află Pantera cu „A Vulgar Display Of Power” iar pe 10. Lillian Axe cu „Poetic Justice”. ● L.A. Guns au revenit pe scenă cu noul baterist, Bones ● Jimmy Page și David Coverdale au finalizat înregistrările și mixajele misteriosului lor album. Titlul nu este încă anunțat, iar muzicienii cu care s-a lucrat n-au fost dați publicității. Se presupune că acest hibrid Led Zeppelin — Whitesnake va ajunge în miinile noastre abia la sfîrșitul verii ● Punctaj maxim pentru Giant (albumul Time To Burn) în revista britanică Kerrang. Valabil și pentru Unruly Child cu albumul lor de debut, care le poartă numele. Componența noilor veniți: Mark Free, fost solist vocal la King Cobra și Signal, Bruce Gowdy, fost chitarist la Stone Fury și World Trade, Guy Allison la keyboards (și el venit de la World Trade), Jay Schellen (pe vremuri baterist la Hurricane). Doar basistul este fără antecedente, fiind recrutat chiar în timpul înregistrărilor (Larry Antonio). ●

● Ne-am molipsit de la „revista presei”, lată că avem plăcerea să semnalăm cîteva apariții pentru iubitorii de muzică, însetați de informație. PLAY BACK numărul 13 a ajuns și la București. Conține interviu cu Gabriel Cotabiță, o pagină despre Depêche Mode, alta despre Sepultura, portret Chris Rea și răspunsurile lui Sorin Lupașcu date celor care n-au uitat revista ieșeană. METAL FAN la numărul 2 arată într-adevăr ca o revistă occidentală din punct de vedere grafic, al calității hirtiei. Prețul justifică efortul depus de realizatori în frunte cu Gabriel Gombos. ROCKER la numărul 14 continuă prezentarea grupului Whitesnake, acordă un spațiu considerabil unui mare chitarist, Steve Vai, grupurile Sepultura, Overkill, Europe și Mötley Crüe preocupă echipa redacțională condusă de Doru Ionescu. Pe ultima pagină un careu rebusistic pentru fanii IRIS. Suplimentul cultural din 1 iunie al „Cotidian”-ului ne-a oferit 7 pagini de muzică și una consacrată grupului Divertis. „Adolescența rock-ului românesc”, „Secvențe blues” și editorialul semnat de Dan C. Mihailescu îi vor bucura pe „copiii cu păr alb” iar pentru cei mai tineri s-ar putea să

fie ca un stimulent către cunoașterea istoriei pop-rock-ului. În paginile revistei HOBBY PROFIT (săptămînal al pasiunilor și pasionaților) se găsește loc (fîrește) pentru muzică și în special pentru discografia din New Musical Express. În primele două numere: Tears For Fears și Gary Moore. S-ar putea să fi apărut și alte reviste de interes pentru voi, dar aici n-au ajuns. Le așteptăm. „Deocamdată formula revistei presei este experimentală... bla... bla...”. Mai facem? ● La lași se vor desfășura o serie de manifestări înscrise pe agenda Centrului Cultural Francez. „Sărbătoarea muzicii” (care pe 21 iunie cuprinde toată țara, în Franța) va avea două momente distincte. În prima zi vor cînta Incroyable Jungle Beat, F.T.V., Lionel D., Dee Nasty (toate din Franța) și Céléralte Cuvinte, Holograf, Kappa. Va fi un spectacol rock,

rap, funk urmat pe 22 de unul de jazz (amănunte de la colegi, specialiști). ● GALELE METAL-FAN au început ieri și continuă azi în Complexul Studentesc Tei de la orele 16,00. Recitalurile sînt susținute de grupurile Interval, Pansament, Metrock și Tectonic. Vă puteți deplasa la locul faptei cu mașini care pleacă din Piața Romană în fiecare 30 de minute (între 14,00 — 16,00 și 21,00 — 23,00). În concurs au fost admise 10 trupe thrash. ● Lată că Televiziunea are ochi și pentru presa muzicală! La „Actualitățile” de duminică am aflat că a apărut o revistă, „Rockmania”. Noi am trimis timp de 69 de săptămîni pe adresa aceleiași redacții modesta noastră publicație dar n-a fînut. Acum nu mai contează, dar ne-ar bucura să aflăm care-s... principiile anunțurilor culturale?! ●

Fără bani mai merge, dar fără Guns N'Roses — nu!

Post, rock scriptum

Many thanks to: Axl Rose, a declarat de mai multe ori în fața publicului, că nu s-a gîndit niciodată că va ajunge să cînte la Budapesta, Slash, care ne-a ținut respirația ținută, cît timp Axl schimba în culise toală după toală, Clark Gilby, care a asigurat continuitatea partiturilor, în vreme ce Slash își pierduse firul... de la chitară, Duff pentru că n-a avut nevoie de ajutor, Matt Sorum, care la sfîrșitul concertului și-a împărțit bețele de tobe cu spectatorii din rîndul întâi, Mike Patton, pentru că a adaptat textele Faith No More limbii maghiare, folosind un cuvînt pe care, din pădăre nu-l voi transcrie aici și pentru că, asemenea conaționalilor săi de la GNR și Soundgarden a cîntat în pantaloni scurți, cînd tocmai se pregătea să plouă, Billy Gould și restul FNM pentru că i-au dat afară la timp pe Chuck Mosley.

Alte mulțumiri pentru: Black Sabbath, care au inventat „War Pigs”, asigurînd astfel bis-ul FNM, inginerul de sunet, care a difuzat la pauză o casetă cu Queen, „We Will Rock You” făcîndu-ne să ne simțim ca pe Wembley Arena (vezi concertul în memoria lui Freddie Mercury) asistînd la bătaia din palme a mii de spectatori, vînzătorii de tricouri și cei care le-au confecționat, cel care a asigurat ploaia, folosind efecte speciale, ce s-au corelat perfect cu cele de scenă, vînzătorii de înghețată, deoarece au dat dovadă de înțelegeră atunci cînd au auzit o nouă formulă de adresare, adică „ketto icecream”, cunoscuți, care împreună cu mine și-au chețuit banii, Andrei P. pentru reportofon și glume piperate și nu în ultimul rînd Ozzy Osbourne, care a declarat atît de frumos într-unul din interviurile sale acordate revistei Metal Hammer: „Băteții ceștia sînt într-adevăr mari! Orice ar face ei s-ar vinde în mai multe milioane de exemplare, chiar și... (aici intervine din nou pădărea din cauza căreia nu transcriu). Sînt un fenomen al anilor '90. Cînd am auzit pentru prima oară numele lor, m-am gîndit imediat: „What a great fuckin' name, Guns N'Roses!!!”. Trebuie să recunosc, nu există prea multe trupe de asemenea strălucite, iar Axl este un lider perfect. Probabil că ei sînt noii Rolling Stones!”

DIANA SINGER

TOP SLOW

Ediția nr. 22/62

6 Iunie 1992

15. SANDRA — SEAL IT FOREVER
14. ROBERT PLANT — ANNIVERSARY
13. MICHAEL JACKSON — HEAL THE WORLD
12. JULIE CRUISE — FALLING (IWIN PEAKS)
11. TEN SHARP — YOU
10. BRYAN ADAMS — DO I HAVE TO SAY THE WORDS
9. RICHARD MARX — HAZARD
8. DIRE STRAITS — TICKET TO HEAVEN
7. ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
6. MARC COHN — WALKING IN MEMPHIS
5. GENESIS — DREAMING WHILE YOU SLEEP
4. GEORGE MICHAEL — TONIGHT
3. U2 — LOVE IS BLINDNESS
2. NEW KIDS ON THE BLOCK — IF YOU GO AWAY
1. GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME (WITHOUT YOU).

PROPUNERI :

1. LIONEL RICHIE — DO IT TO ME
2. ROD STEWART — YOUR SONG

TOP MATINAL

Top 5. Ediția 23

7 Iunie 1992

1. GUNS N'ROSES — SWEET CHILD O'MINE
2. PETER CETERA — GLORY OF LOVE
3. DARE — WINGS OF FIRE
4. MR. BIG — GREEN FINTED SIXTIES MIND
5. INDECENT OBSESSION — KISS ME

PROPUNERI : 1. SKID ROW — I REMEMBER YOU

POLIFONIA de VIGREL

TOP 17 „PE SĂRITE”

Ediția 14

17. TEST DEPT. — Fist Co-merad Enver Hodja
16. THE CULT — Wild Heared Son
15. MINIMAL COMPACT — Next One Is Real
14. LAIBACH — Opus Dei Transnational
13. BURBONESE QUALK — Skeen Deep
12. BLURT — B Theme
11. THROBBING GRISTLE — Six, Six, Sixties
10. BIG STICK — Big Stick
9. E. NEUBANHEN — Prolog + Fenrio
8. SYD BARRET — Gigo Avant
7. THE BLEACH — La Vida
6. COLOR BOX — Hot Deggie
5. SWANS — Jane Mary Cry An Tear
4. THE GRAPES OF WRATH — Seens Like Fate
3. DEAD CAN DAWN — Ciran Radiout
2. PIXIES — Trompe Le Monde
1. MILODOJKA YOUNEED — Fire The Sky
0. NIKO & VELVET UNDERGROUND — All Tomorrow's Parties.

Realizator : NIC

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOS
redactor șef,
GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,
ORLANDA DELADI,
reporter special,
ION SERBAN,
tehoredactor,
CLAUDIA NICULESCU,
RAISA VLASOV, corectori.
VICTOR CIOBANU,
realizator copertă
ALEXANDRU ANDRIES,
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI :
București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00 886. SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon : 15 32 29.
Cîțitorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — PO — BOX 33 — 37 ; telex 11995 sau 11034 ; telefax 90 — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.
Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „CORESI”, București

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

**Asociația
rockerilor
amarock**

„AMAROCK”, asociație cu scop nelucrativ a luat ființă la sfârșitul anului 1991. Membrii săi doresc sprijinirea mișcării rock din România, prin organizarea de concerte, editarea unui fanzin (ce va apărea în maximum două săptămâni), contactarea altor asociații asemănătoare din Europa, în vederea schimbului de informații. Dacă doriți să fiți alături de ei, scrieți-le pe următoarea adresă: **CĂSUTA POȘTALA: 33, OFICIUL POȘTAL: 82, SECTOR: 4, BUCUREȘTI.**

WANTED

Oferim recompensă consistentă celui care ne ajută să dăm de urma unor indivizi care au produs serioase daune morale și materiale redacției P.R.&S și emisiunii V.N.D.!

Este vorba de **ADRIAN PETRESCU** (ultima adresă pe care o cunoaștem, str. Vasile Pârvan nr. 2, sc. C, ap. 47 București 7000), care flutură prin fața ochilor naivi diplome de la Paris și oferte avantajoase, după care dispăre cu bunuri diverse. S-a invitat constant prin medii radio, pe la diverse firme, cărora le-a propus servicii specializate. Cei de la Radio Nova 22 l-au îndepărtat după primele abateri. La Școala de D.J. i-a determinat pe cei de acolo să cheltuiască sume importante în vederea unor prespușe „montaje”, după care n-a mai venit la cursuri (deși era plătit pentru acestea). Un electronist de... temut! Despre **Dan ATANAȘOAI** am mai scris. Acum își face veacul pe la Televiziune (nu știm exact ce fel de emisiune are acolo). Cert este că ascultătorii V.N.D. i-au expediat peste 50 de scrisori și mandate postale pentru fotografii promise și nu le-a onorat nici după 5 luni. A mai abuzat și de buna credință a altor persoane (lista ar fi cam mare) nereturnând banii ceruți. Intenția noastră este să vă avertizăm asupra existenței unor astfel de specimene care inspiră încredere, dar în esență sînt mai periculoase decît infractorii de profesie. Veți spune, pe drept, să-l dăm pe mîna justiției! Timp, bani, pierduți încă o dată. Dorim doar să-l ocolim pe cei ce ei iar dacă totuși, îi întâlniți, anunțați-ne!

P.S. Ambele acuze se bazează pe dovezi materiale. P.R.&S

PANTERELE RAP

Public Enemy e un grup ce nu necesită prea multe prezentări în America. Pentru noi însă, se simte nevoia. Este formația de hip-hop cea mai activă din punct de vedere politic și care și-a câștigat o meritată reputație de voce zgometoasă dar elocventă a spiritualității negrilor din America, ce nu știu sau nu pot să se resemneze. De la efortul de a-și ridica propria rasă, la pateticele tirade antisemite ale fostului component Professor Griff, „Public Enemy” nu s-au potolit nici un pic. La cîrma grupului se află Carlton „Chuk D” Ridenhour și „aparent timpicelul” William „Flavor Flav” Drayton. „Inamicii publici” sînt admirati (în bine și în rău) pentru afirmațiile în legătură cu situația lumii în care trăim. În urma lăsată de dezamăgitorul „Fear For A Black Planet”, compus în 1990, a răsărit „Apocalypse 91”, „The Enemy Strikes Black”, un album ce se definește ca un esanșion reprezentativ al culturii afroamericane. Aproape contemporan cu recenta apariție, acești eroi cu inimă tare ai rap-ului au colindat în cadrul unui turneu de succes împreună cu „comercialii metalisti” de la Anthrax, cu care au colaborat la realizarea unui remake după „Bring The Noise”, ca și cu funky-rockerii de la San Francisco Primus, făcînd mînași în această tripletă ce i-au vîrît pe fanii într-o totală confuzie și a aruncat la cos nenunțurate preludecăți.

Noul furios „Chuck D” a fost întrebat dacă propria lui viață îl împinge spre acest gen de muzică ce are în mod clar un mesaj politic.

„Da — a răspuns el —, pentru că lupta zilnică pentru supraviețuire, date fiind condițiile de viață ale negrilor, m-a onoriat, ca și pe prietenii mei. Am fost mereu nevoiți să schimbăm cîte ceva. Chiar și cînd puneam un disc la radio, comunicam cu publicul, încercînd să le transmitem întreaga „pozitivitate” a muzicii noastre. Credeam că este sarcina unei emisiuni de muzică rock să interpreteze semnificațiile discursurilor respective și să le transmită publicului. În schimb, eram singurii care procedam așa și ne simțeam ca și cum nimeni altcineva nu ar fi avut dorința de a face schimbările pe care le doream noi. Asta seamănă cu o frază a lui Elijah Mohammed (fostul lider al musulmanilor negri): **Ai nevoie de un model pe care să-l urmezi? Încearcă să fii în insulii acel model!** Asta de fapt am și încercat să facem. Vedeam cum se înrăutățea situația negrilor, îndeosebi în perioada ’72-’87. Ne-am zis că nu vom sta doar să contemplăm fenomenul și să sperăm că lucrurile se vor drege de la sine, și așa am încercat să contribuim noi însine la îmbunătățirea situației.

Am combătut pe acei negri care se declarau satisfăcuți de viață. Dacă e ceva de făcut, trebuie să faci. „Apocalypse 91” este în aparență un disc despre comunitatea noastră, dar, în fond este împotriva unui segment al acestei comunități. În „Night Train” ne explicăm punctele de vedere, pentru că ne aflăm cu toții în acel tren negru, sîntem în aparență toți negri pe dinafară, dar e necesar să fim și pe dinăuntru. Desecori unii negri sînt unicii vinovați!”

Analizînd fenomenul au considerat că acest travaliu interior este cel care dă formației forța sa greu de măsurat. Iar Chuck nu-i dezmente: „Nu abordez problema albilor, pentru că situația negrilor este cea mai presantă. Nu mă gîndesc neapărat la o luptă între albi și negri, ci la sistem, care e conceput în așa fel încît să manipuleze minoritățile. Acest sistem pe care mulți îl socotesc revoluționar, acest omnipotent sistem al aurului, este de fapt un... rahat. Noi trebuie să stabilim înții dorința de comunicare între noi și avoi un sistem de comunicare. Din acest sistem face parte și muzica. Trebuie să ne înțelegem noi însine înainte de a înfrunța lucruri ce sînt în dezavantajul nostru.

Încercaiez astfel o uniune pe baza culturii negre, pentru că fără așa ceva cauza noastră e pierdută!”

Părerile lui „Chuck D” sînt într-adevăr revoluționare, pentru că el chiar visează o revoluție care să redea negrilor demnitatea călcată în picioare timp de 400 de ani. Chiar dacă e o utopie, el o tratează foarte serios, ca pe un obiectiv perfect realizabil. De aceea, orice abordare a altor subiecte, cum ar fi timpul liber, este sortită din start unui semiesec. „E simplu. Sînt o persoană foarte normală. Mă relaxez, distrîndu-mă într-un mod foarte obișnuit, nepretențios. Îmi place să merg la plajă, să conduc mașina, să văd meciuri de baseball, să stau cu familia, să mă întîlnesc cu prietenii. În primul rînd eu sînt din grupul nostru, eu care mă înțeleg foarte bine. Nu sînt bogat, așa cum cred destul de mulți. Am atît cît să duc o viață normală. Și mîncăsc din greu pentru acest mod de viață!”

Desi reprezentant al unui grup de succes, Chuck D. este sobru, ba chiar încrîncenat, iar vorbirea lui este plină de aserțiuni aproape filosofice, ca la un bătrîn inteligent. „S-ar putea — spune el — să nu se întîmple nimic important în această viață, dar lucrul trebuie să ti-l îndeplinești ca și cum această răsplată va veni cu siguranță. Cheia tuturor problemelor este nu să cauți rezultatele, ci să continui pur și simplu să lucrezi!”

GIL CALIN

de toate DE TOATE

● „L.A. Blues Authority” este un album cu o participare impresionantă: Paul Gilbert, Brad Gillis, Richie Kotzen, Fred Coury, Glenn Hughes, Billy Sheehan, George Lynch, Zak Wylde ș.a. Toți cei amintiți sînt încă îndrăgostiți de blues iar casa Roadrunner a profitat de „slăbiciunea” lor comună. ● Această casă de discuri a lansat încă o trupă din Seattle, **Gunt-ruck**, cu albumul „Inside Yours”. Producător este Jack Endino (cel care a lucrat și pentru „Bleach” al celor de la Nirvana). ● Neal Schon, fostul Journey și-a alcătuit un grup nou, **Hard-line**, din care face parte Johnny și Joey Gioelli (vocal și chita-

ră). Todd Jensen (fost basist la David Lee Roth) și Deen Castronovo baterist care a fost alături de Schon și la Bad English. L.P.-ul de debut este editat de MCA și se intitulază „Double Eclipse”. ● Nigel Preston, ex-baterist la The Cult (a lucrat cu grupul pînă la „She Sells Sanctuary”) a decedat în urma unei presupuse supradoze de drog. După plecarea din The Cult, a mai rînit cu Mick Ronson și Jeffrey Lee Pierce, apoi cu Gun Club (în concerte) iar recent, înregistrase un E.P. cu Baby Snakes (era programat spre lansare, pentru luna mai).

ANDREI PARTOS

Top non-conformist?

Cristian TIC, colaborator constant al revistei, propune un top cu 7 sau 5 titluri pentru săptămîna în care nu avem TOP 50. Din acesta ar urma să facă parte melodii ascultate pe parcursul săptămîinii în diferite contexte, (la radio, TV, pick-up, casetofon, concerte, etc). Nu conținea genul și nici anul apariției. Fiecare cititor ar urma să-și exprime opțiunile iar prin cumuliul de puncte să alcătuiască un clasament pe care să-l difuzăm în cadrul V.N.D. (bilunar). Iată primul TOP 7 oferit de C.T. 1. Dirty Girl — **Bonnie Springs-teen**, 2. Sultans Of Swing — **Dire Straits**, 3. Balada blondelor iubiri — **Nicu Alifantis**, 4. Hold Me Now — **Johnny Logan**, 5. More Than I Can Say — **Leo Sayer**, 6. The Chauffeur — **Duran Duran**, 7. Madame Butterfly — **Malcolm McLaren**. Așteptăm părerile voastre!

ELECTRO-VOX Co. Ltd.
national representant of:
REVOX
Regensdorf-Zürich Switzerland

Ofera pentru prima data in Romania, la preturi accesibile, echipamente profesionale si HI-FI audio marca REVOX: pick-up, CD player, cass. deck, mixer (broadcast), magnetofon 2/2, 2/4, 4/4, 8/8 ch./tracks. 2000 Ploiesti PO-Box 1-59 tel 971/41861/145 fax 971/27669

FESTIVALUL „MIHAELA RUNCEANU”

Recent, la Buzău s-a desfășurat, sub egida Inspectoratului județean pentru Cultură și a Fundației pentru Tineret, ediția a II-a a Festivalului Național de Muzică Usoră intitulat „Mihaela Runceanu” al cărui scop a fost în primul rînd aducerea unui omagiu de inimă și suflet talentatei cîntărețe buzoiene trecută în nebișnie precum și testarea și afirmarea unor tinere talente.

Manifestarea s-a desfășurat în două etape: prima — o etapă de preselecție la care au participat peste 170 de tineri interpreți din întreaga țară și concursul propriu-zis la care au fost admisi 45 în Gala laureatilor intrînd doar 17. Trofeul „Mihaela Runceanu”, în valoare de 50.000 de lei, la care s-a adăugat un dublu radiocasetofon estimat la circa 20.000 lei, oferit de Societatea Comercială Muzica și Unii Compozitorilor și Muzicologilor din Capitală a fost obținut de **Greta Mihalache** de 17 ani din jud. Vîlcea. Premiul I oferit de Teatrul „Constantin Tănase” din București și Școala de Artă din Buzău a fost obținut de **Madeleine Pascu**, premiul al II-lea în valoare de 10.000 lei oferit de revista „Totuși iubirea” — **Nicoleta Ilie** din Buzău; premiul pentru cea mai bună interpretare a unei piese din repertoriul Mihaelei Runceanu tot în valoare de 10.000 lei oferit de Editura Monteoru din Buzău — **Maria Ciobotă** din București. Cu premiul al III-lea în valoare de 7.000 lei donat de ziarul „Dimineața” a fost răsplătită **Gabriela Rosa** din Iași. Inspectoratul județean de cultură din Buzău a oferit un premiu de 5.000 lei lui **Marius Manea** din jud. Prahova, iar Clubul „Mihaela Runceanu” din localitate a răsplătit-o pe **Iuliana Danciu** din judetul Dolj tot cu un premiu în valoare de 5.000 lei. Casa de cultură a sindicatelor din Buzău a oferit un premiu **Violetei Barac** din jud. Prahova, ziarul Opinia din Buzău a oferit un premiu **Corneliei Goda** din Buzău; **Liana Bodea** din jud. Satu Mare a fost răsplătită cu un premiu de către Societatea Cereanin S.A. din Smeeni, jud. Buzău. Au mai oferit distincții Societatea Comercială Stihin și Casa de modă Roel's din Buzău. În afară de concurs au evoluat cîntăreții consacrați precum **Adrian Enache**, **Aurelian Temisan**, **Zilica Roman** de la Teatrul de Estradă din Pitești, **George Niculescu**, solist al Teatrului de Operă din București, **Daniela Gyorfi**, **Diana Spînu** laureată la prima ediție a Festivalului „Mihaela Runceanu”.

DAN STROE

Lansăm o temă de concurs!

Pentru că polemicele dintre diferitele categorii de „mini” și „maxi” rockeri au demonstrat existența unui remarcabil potențial jurnalistic nu întotdeauna bine dirijat, ne-am gîndit să stimulăm partea pozitivă a talentelor voastre. **CE ÎNTELEG EU PRIN A FI FAN AL UNUI GEN SAU AL UNEI TRUPE (SOLIST, SOLISTA)?** Așteptăm argumente serioase pe o pagină dactilografată (sau două serise de mîna). Majoritatea vor fi publicate, iar cele mai bune (**JURUL** veți fi tot voi) vor fi premiate! Deocamdată nu vă oferim alte coordonate, dar după primele „extemporale” vom veni în ajutorul vostru, dacă va fi cazul. **SUCES!** Termen de desfășurare: pînă la 1 iulie 1992.

F. R. & S.

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

VALENTINE. Grup născut în 1983 la Long Island, N.Y. Componenți: Hugo (solist vocal), Adam Holland (chitară), Gerard Zappa (bas), Graig Pullman (keyboards), Neil Christopher (tobe). Hard rock melodios, poate chiar siropos, cu un sound asemănător cu Journey, iar Hugo este comparat des cu Steve Perry. Albumul care le poartă numele a apărut în 1990 la casa Giant/Reprise.

VIO-LENCE. S-au format la San Francisco în 1985. Componenți: Sean Killian (solist vocal), Robb Flynn (chitară), Phil Demmel (chitară), Dee Dell (bas), Perry Strickland (tobe). Thrash dur de ascultat pe albumul „Oppressing The Masses” din 1990.

VOIVOD. Canadienii din Montreal activează de 10 ani. Componenți: Denis D'Amour și Piggy (chitară), Jean-Yves Theriault-Blacky (bas), Michel Langevin-Away (tobe), Denis

Belanger-Snake (solist vocal). Metal de avangardă, percutie din familia industrial-rock. Tema favorită a trupei: S.F. „Un voi-vod este o creatură care trăiește într-o lume post-nucleară”. Album din 1989, „Nothingface”. Anterior: War And Pain (1984), Rrrroooooarr !!! (1986), Killing Technology (1987), Dimension Hatross (1988). Elementele thrash nu lipsesc din muzica lor, iar spectacolele sînt complexe evenimente teatrale realizate cu efecte laser și tot felul de iluzii optice. Discul din 1991 lansat de casa Mechanic/MCA se intitulă „Angel Rat”.

VAN HALEN. Grup despre care s-a scris mult chiar și în revista noastră la care vom reveni curînd cu alte materiale actuale preluate din revistele de specialitate. Acum o fișă schematică, pentru a respecta ideea mini-dicționarului. S-au format în 1974 la Pasadena, CA. Componenți actuali: Sammy Hagar (solist vocal), Edward Van Halen (chitară solo), Alex Van Halen (tobe), Michael Anthony (bas). Poate cel mai spectaculos reprezentanți ai hard-rock-ului de scenă. Unii îl consideră adepți ai pop-metalului. „Vrăjitorul” Eddie este unanim recunoscut de specialiști și chitariști (din oricare generație). Discografie orientativă: Van Halen (1978), Van Halen II (1979), Women And Children First (1980), Fair Warning (1981), Diver Down (1982), 1984 (1984), 5150 (1986), OUI12 (1988), For Unlawful Carnal Knowledge (1991). Toate albumele au fost editate de Warner Bros. Mulți au crezut că plecarea în 1985 a blondului David Lee Roth va pune capăt succeselor trupei, ceea ce nu s-a întimplat.

ANDREI EUGEN

VAN HALEN

NU UITAȚI ABONAMENTELE!

Pînă pe 20-25 iunie primim la redacție mandatele poștale pentru luna iulie. 85 de lei pe numele **Orlanda Deladi**, str. Ministerului nr. 2-4, București, sector I., cu precizarea pe mandatul poștal a adresei voastre exacte (cu majuscule).

Li rugăm totodată pe cei care s-au abonat prin intermediul nostru și n-au primit revistele să ne anunțe urgent (nume, adresă) pentru a remedia cu ajutorul RODIPET-ului dereglările posibile de pe rețeaua de distribuție.

Fără VOI nu putem trece la 16 pagini sau la o hirtie de altă calitate!

MISTERE ROCK (III)

„Stairway To Heaven” nu este numai una dintre cele mai frumoase piese din istoria rock-ului. Este și prima care a fost suspectată de a conține un mesaj subliminal și punctul de pornire al unui val de cruciade antirock, duse de o mîna de preoți, mult mai înfricoșători în integrismul lor decît așa-zisele mesaje destinate coruperii tinerilor.

Există (și a făcut vîlvă) o carte sinistru, „Rock'n'Roll-ul, viol al conștiinței prin mesaje subliminale” scrisă de un individ nu mai puțin sinistru, Jean-Paul Régimbal. Să trecem peste conținutul dezgustător al maculaturii în chestiune și să ne oprim asupra interpretării ezoterice date textului din „Stairway To Heaven”. E bine de știut că trei sferturi din versuri au fost scrise în douăzeci de minute, la lumina unui foc de tabără.

Rezultat al lecturilor lui Robert Plant în acea perioadă, cîntecul desenează portretul poetic al unei femei în căutarea perfecțiunii spirituale. Mai tîrziu, Plant va cita cartea „Magic Arts in Celtic Britain” a istoricului Lewis Spence, ca principală sursă de inspirație pentru „Stairway To Heaven” și va evoca femeia mitică în cauză ca reîntîlnire a Reginei Zinelor, a Zeitei Albe și a tuturor eroinelor celtice: Doamna Lacului, Morigan La Fay, Diana of the Fields, Greens și Rhiannon Vrăjitoarea.

„Stairway...” multiplică imaginile păgîne ale pădurii și izvoarelor, a cîntărețului din flaut și a Reginei de Mai și se vrea mai ales o invitație la abandonarea valorilor societății contemporane în favoarea zeller mitologiei.

Régimbal (pornind, e adevărat, de la simbolul ezoterice reale) face o analiză pe cît de subiectivă, pe atît de neliniștitoare, pe care o redăm în continuare, alături de o traducere liberă (care-i aparține) a textului.

Este o doamnă care e sigură că tot ce strălucește e aur.

Doamna este o vrăjitoare. Alchimia încearcă să schimbe plumbul în aur.

Și cumpără o scară spre Cer. Noaptea de a cumpăra, deci de prel, echivalează cu a-și vinde sufletul. Cerul nu este altceva decît regatul lui Lucifer: Infernul.

Și cînd ajunge acolo stie că dacă magazinele sînt închise / Cu un cuvînt poate obține ceea ce vrea.

Este vorba de recunoașterea magică a vrăjitoarelor. Rezistența neînțînatului. Formula magică ce dă șchide toate usile.

Este un semn pe zid, dar vrea să fie sigură / Pentru că știe că, adesea, cuvintele au două înțelesuri.

Semne simbolice ale vrăjitoriei și ale zodiacului. Sens indecifrabil pentru neînțînți; sens ezoteric pentru inițiați.

Într-un copac, lingă pîrlu, e o pasăre vrăjitoare care cîntă cîntecodată.

Pasărea este un raven, specie de corb, educabil și capabil să reproducă incantații melodice.

Toate gândurile noastre sînt iluzorii.

Principiu ezoteric fundamental.

Tremur de emoție cînd privești spre Vest.

Emoție a vrăjii asupra persoanei dezorientate, întorsă spre Vest. Iisus se ridică în Orient. Lucifer strălucește la Apus. Estul este simbolul vieții, Vestul, cel al morții.

Și spiritul îmi plînge pentru a pleca.

Nevoia de a face o călătorie astrală, părăsind corpul fizic.

În gînd, am văzut cercuri de fum pîrîntre copaci / Și vocile celor care, în picioare, mă privesc.

Coven — loc inconjurat de copaci, lingă un pîrlu, unde se string, noaptea, vrăjitoarele în jurul focului, pentru ritualuri magice, de unde și cercurile de fum.

Și se șoptește că, în curînd, dacă toți cîntă același cîntec / Cîntărețul din flaut ne va duce la rațiune // Și o nouă zi se va ridica pentru acela ce înțelege greu / Și pădurile vor răsună de risete.

Cînd toți oamenii vor accepta să fie inițiați în științele oculte și în ezoterism, și le vor folosi formulele, o nouă zi va răsări peste umanitatea care a refuzat atîta timp inițierea. Risetetele vrăjitoarelor care au cîștigat în fine partida.

Și mă lasă gînditor / Dacă este harababura prin tufisuri, nu vă alarmați / E doar curățenia de primăvară a Reginei de Mai.

Nu vă speriați de activitățile secrete ale vrăjitoarelor în coven. A venit vremea ca Regina Vrăjitoarelor să facă marea curățenie.

Da, sînt două cărări pe care le puteți urma, dar în timp / Puteți oricînd să schimbați drumul pe care mergeți.

Doam! drumuri se deschid în fața fiecăruia: cel al inițierii și cel al ignoranței. Nu este niciodată prea tîrziu pentru a-l alege pe cel bun, atunci cînd doare.

Capul vă zîmșile, ideea nu vrea să plece / Dacă nu știți, flautistul vă invită să-l urmați / Doamnă dragă suzîți vîntul cîntînd? / Și știți că scara magică se sprijină pe vîntul care duce murmurul fermecătoare?

Doarina de a practica vrăjitoria devine o obsesie. Farmecul și seducția reușesc să cucerească spiritul care vrea să urce scara spre paradis, susținut și dus de vîntul încercat de sugestia magice.

Și coborînd pe drumul întortocheat, umbrele ne sînt mai mari decît sufletele / Aici merge

Doamna pe care o cunoaștem cu toții.

În final, vrăjitoria va triumfa și principiile ezoterismului se vor verifica în lumina deplină a adevărului. Regina vrăjitoarelor...

En strălucește albă lumina și vrea să ne arate / Cum totul se poate transforma în aur / Și dacă ascultați foarte atent, melodia va ajunge la vol în fine / Cînd tot va fi unul și unul va fi tot, pentru a fi o stîncă și a nu se mai rostogoli.

Unitatea cosmică va fi îndeplinită și nimic nu se va mai mișca; nimeni nu va mai înșela sau suci.

Să-l lăsăm acum pe individ și să ne întorcem la ale noastre. Pauză de Ozzy (care nu a scăpat nici el de Régimbal, dar mai bine să nu insistăm, v-a ajuns, probabil).

În materie de simboluri, fără a fi unul, nu l se poate nega priceperea (și un umor destul de dubios pe care pare a fi singurul să-l priceapă 100%).

Conform poveștii, Vrăjitorul din Oz era un impostor. Nu e decît un pas pînă la paralela „Blizzard of Oz” și „Wizard of Oz”. Pe mîini, nici-un mister: numele tatat nu reprezintă nici-un semn cabalistic, doar o referință la filmul „Noaptea vîntătorului”, în care alături de Robert Mitchum apare un pas-tor nebul, care avea pe unul din pumni „Love”, iar pe celălalt „Hate”.

Coperta primului său album este o compoziție de referință cvasiparodice (psica neagră, cranul, crucea, atmosfera opacă, podul, carnea de vacă, pelerina grosă și alb, privirea de nebun). Mai ales odată cu „Diary Of A Madman” Ozzy dezvoltă intens registrul tendentios. Va relua liniile generale pentru „Speak Of The Devil”, autoparodindu-se, cu gem de coacăze între canini. În criză de inspirație, poate tulburat de atmosfera ce a urmat morții lui Randy Rhoads, Ozzy va încerca alte registre, vireolacii („Bark At The Moon”), fantazia eroică și dragonică („The Ultimate Sin”) și, cu înta de familie ce se respectă, fanteziile vrăjite („No Rest For The Wicked”). Cu un asemenia repertoriu a reușit să-și atragă fulgerele, tunetele și trăsnetele opiniei publice americane (sinuciderea adolescentilor și „Suicide Solution”, porumbelii și gășile cărora li se tale gîtul pe scenă) și o puternică pierdere de credibilitate datorată problemelor casnice și înclinării spre alcool. Ozzy a crezut că a găsit o formulă magică, dar n-a fost cea bună: „Mea Culpa” n-a însemnat niciodată „o să fii bun pînă la pensie”.

BLACK DOG

— Va urma —

de toate DE TOATE de toate

• „Billboard”, analizînd șansele francezilor de a răzbi peste hotare, constată că mai curînd reușesc cei care aparțin cate-

PATRICIA KAAS

goriei „World Music” cum ar fi Mory Kanté, Gipsy Kings sau Cheb Khaled. Patricia Kaas a vîndut peste 1 milion de exemplare de discuri în țara țării

și a susținut peste 200 de concerte în Germania, Japonia, S.U.A. și C.S.I. În 1993 va lansa un disc de studio în limba engleză. Les Negresses Vertes au reușit să cucerească publicul britanic și apoi spaniol. Mono Negra, cîntînd în spaniolă și arabă, au reușit să se impună mai mult pe scene decît pe piața discului. Revelația anului 1991, Art Meno va porni într-un prim turneu în septembrie. Alte nume noi sînt semnalate în articol: Jill Caplan, Nilda Fernandez (născut în Spania, dar stabilit în Franța, are mari șanse de a se impune pe piața europeană), FFF (grup funk din Rennes), Enzo Enzo (o tînră care se poate lăuda cu 100.000 de discuri vîndute la debut), Jean Leloup (produs al scenei alternative din Quebec s-a fixat pe stilul Brel, motiv pentru care francezii l-au adoptat cu dragă inimă, cumpărînd peste 60.000 de discuri). Avînd în vedere că TV5 — Europe ne pune în legătură directă cu muzica pop-rock franceză, vom mai reveni cu informații legate de aceasta. • Albumul „Face The Truth”, al doilea

solistic realizat de John Norum (fostul chitarist de la Europe) beneficiază de serviciile unor vocaliști de liga întâi. Joey Tempest a participat la o melodie, iar la 7, Glenn Hughes (ex Trapeze și Deep Purple), acesta din urmă contribuind și la texte. Hughes și Norum se înțeleg de minune și probabil că vor relua experimentul și altă dată • O revistă interesantă sosită din Marea Britanie, intitulată SELECT (Pop Babylon) se găsește alături de Raw, Kerrang, Metal Hammer, Vox, Q, Smash Hits, la un stand de lingă intrarea în clădirea nouă a A.S.E.-ului. Cum am zărit locul v-am informat. Dacă aveți drum prin zonă aruncați o privire pentru că merită! • Fetele de la Secret și băieții de la Altar vor participa la festivalul SAM-ROCK '92 de la Satu Mare între 12-14 iunie. Se așteaptă o întrunire internațională a grupurilor rock, dar alte nume n-au ajuns la noi. Probabil că le vom deține după... Ne mai întrebă cineva de ce nu informăm din timp?! •

ANDREI PARTOȘ

răspundem dacă sistemul e în stare

RELU RÎPEANU (Constanța). Dacă ai urmărit rubrica „Intermediem” ai găsit acolo oferte privind textele pe care le solicită Intermed și TOP ROCK-ul de la Radio Constanța cu Galactie Cowboys pe primul loc. Topuri de tot felul apar în mass-media noastră. Unele au o bază reală, adică un număr considerabil de scriitori și un studiu cinstit al gustului publicului cititor/ascultător. Altele merg pe formula: să facem un top, dar să fie diferit de altele, să fim originali! Mai există categoria celor care-și impun propriile plăceri, declarându-le drept comune. O ultimă formulă în această „boală” a topurilor este copierea integrală a schemelor folosite de alții. Cum poate avea tot un ziar ajuns doar la numărul 14? Este un cotidian de informație cu un colț rezervat muzicii. Intreaga structură, termenii, prescurtările sunt identice cu cele folosite de noi (iar noi le-am păstrat de pe vremea „Săptămânii”). E regretabil că mai tinerii colegi nu au ambiții, nu doresc să inventeze ceva inedit. Probabil că vom renunța noi la conceptul de TOP găsind un înlocuitor. Se vor găsi și atunci imitatori! **LUSU TĂTARU** (IASI/BRASOV). Despre conflictele dintre fanii diferitelor orientări am mai scris și pot fi conștient că fenomenul va ieși din fața acută și atunci va deveni suportabil pentru părți. Fiește că D.J.-ii ar trebui să aibă un rol important în anularea tensiunilor, dar cum relatezi tu, reiese că tocmai ei cultivă (din postură de succes garantat) disensiunile. Colecția din Italia, la care te referi, mă interesează și poate fi ună a cititorilor revistei. Un fan-club de „oldies”

va avea mare priză, iar șansele de a fi D.J. cu acte nu le cîntări cu atita resemnare. Sint unii care se consideră ca atare și nici limba maternă n-o vorbesc corect. Dacă la Casa Tineretului există receptivitate, ai drumul liber. Pentru Andrei Voiculescu poți trimite scrisoarea aici. Abonamentul la revista este unica soluție de a nu rata unele numere iar prietenii de la „Timpul” te pot ajuta în acest sens (vezi corespondența din numărul trecut). Regret dar nu am cum să-ți scriu acasă! **JULIUS BRICI** (Cluj-Napoca). Încurajatoare declarația ta de credință. Poți fi sigur că prețul se va modifica dar trebuie să recunoaștem că rămînem cea mai ieftină publicație săptămînală din țară (ca să nu zic din Europa). Voi transmite doleanța ta trupei Holograf și poate vei fi ajutat. Să nu te mire că nu ți-am trimis video-casete cu ai noștri. Pînă și discurile editate de Electrecord ajung greu în țară. Single-ul îl poți obține și de la noi, dacă cîștigi un concurs. Tristă informația privind absența revistei la Bistrița și Năsăud dar probabil că nici nu e solicitată. Faptul că studenții de la Teologie se roagă pentru P.R. & S. mă face să uit orice supărare. Transmite-le mulțumiri! **IULIAN IGNAT** (București). Ai dreptate, textele Beatles au lipsit, dar am motivat acest lucru prin faptul că apăruse o culegere realizată de Florian Pittis. Nu-l țrziu să reluăm publicarea unor versuri. Zina lui Nicu Covaci (19 aprilie) a lipsit într-adevăr din calendarul lunii respective. Bon Scott s-a născut la 9 Iulie 1946 în localitatea scoțiană Kilmuir și a decedat la 19 februarie 1990 la Londra. „Rockul e

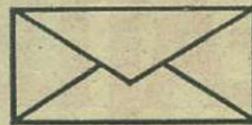
un act de cultură și un mod de viață”. Chemarea ta la înțelegere între fanii tuturor genurilor coincide cu alte opinii exprimate în această pagină. Rugămîntea de a insista pentru reluarea întîlnirilor de la Palatul Copiilor cu Motu Pittis este lege pentru mine. Deci toți cei care doresc acest lucru să scrie conducerii Palatului! Te aștept cu alte sugestii. **STEFAN BUTA** (Mangalia). „Sint cam puține materialele despre rap!” Vreau să-ți spun că în „Billboard” care are 84 de pagini și costă 4,95 dolari săptămînal, a apărut doar în ultimele 6 luni un top rap. Și nu uita că S.U.A., e țara genului! Iată care-l situația la sfîrșitul lunii mai: 1. Tennessee — Arrested Development, 2. They Want EFX, — Das EFX, 3. Jump — Kriss Kross, 4. Victim Of The Ghetto — College Boyz, 5. Sometimes I Rhyme Slow — Nice & Smooth, 6. Scenarîo — A Tribe Called Quest, 7. Baby Got Back — Sir Mix-A-Lot, 8. Hand On The Pump — Cypress Hill, 9. Age Ain't Nothin But A Number — Chi-Ale, 10. Helluva — Brotherhood Creed. Snap activînd în Europa n-au pătuns printre primele 30 de locuri. O pagină rezervată muzicii de dans (în care se include și rap-ul) va exista curînd. Trebuie să acceptăm că doar în unele publicații găsim cîte ceva despre vedetele hip-hop și rap iar acestea nu ajung mereu la noi. Pentru că nu ești singurul care ceri acest lucru, vom accelera demersurile în acest sens. La bilete albe pe care ni le-ai acordat putem alătura încă una pentru Naughty By Nature?

ANDEI PARTOS

te”. La una dintre întrebările adresate lui Andrei va voi răspunde eu, pentru că face parte din... tarlaua mea. Este vorba despre adresele solicitate. Dacă ziceți că citiți revista mă mir că nu ați observat că o dată pe lună există o rubrică „Fan-Club” unde apar tot felul de adrese, chiar și cele solicitate. S-ar putea să vă lipsească tocmai aceste numere. În acest caz, aveți o scuză. Voi încerca să le mai public într-un număr viitor. Aveți răbdare! **YANGTZ** (tel. 41 17 85, între orele 15 și 17). Chiar dacă nu atîngem un Rock-Star sau un Rocker le ajutam, cu toate că anunțurile de acest gen se plătesc. Vînd caseta originală Bauhaus & Burning From The Inside (cîntă punk, pentru cei care nu știu și nu li condamnă pentru asta) sau, eventual, schimb cu caseta originală Testament, Morbid Angel, Morgoth, Carcass, Death, Exodus, Asphyx, Nuclear Assault, Sadius, Cancer, Pantera. Nu refuz nici Sex Pistols sau Nirv. „a.” **RALUCA DINU** (str. Ion Ghica, bl.5, sc.B, et.2, ap.9, Tirgoviște, jud. Dimbovița, cod 0200): „Salut adolescenți! Am 15 ani și sufăr de sindromul Depêche Mode! O altă pasiune limba engleză.” **ELENA ROSNOVAȚ** (str.9 Mai, nr.3, bl.3, sc.D, ap.16 cod 5500): „Sint născută în zodia Capricorn. Imi plac: muzica usoară și sportul (îndeosebi fotbalul). Preferințe muzicale: Sandra, Mariah Carey, Michael Jackson, Bryan Adams, Richard Marx, Elvis Presley, Angela Similea, Ileana Șipoteanu, Carmen Rădulescu, și Gabriel Dorobantu.” **TRĂNCĂNAU OVIDIU** (loc Gîrla Mare, jud. Mehedinți, cod. 1576): „Am 18 ani. Formația mea preferată este Metallica. Ascult însă cu plăcere și Skid Row, Guns N'Roses, Slayer, Kreator, Sepultura, Manowar, Van Halen. Vreau să obțin versurile pieselor de pe albumele „Metallica 91”, „Master Of Puppets”, „Garage Days Revisited”, „Ride The Lightning”. Alte pasiuni: literatura S.E. și sportul.” **DENISA ȘERBĂNESCU** (str. Hănestei bl.9 C, sc.A, et.6, ap.21, Ploiești, jud. Prahova, cod. 2000): Depêche Mode, Roxette, Erasure, Snap, Pet Shop Boys, A.M.F. sint formațiile mele preferate. Dacă luibți vreuna dintre ele, scrieți-mi!

ORLANDA DELADI

PRIMUM DE LA CITITORI

Serisoarea lui Robert din Ploiești a stîrnit un val de proteste (parea am mai citit undeva formula asta!) din partea fanilor lui Michael Jackson. Se naște o nouă dispută. Opiniile argumentate (fiecare după posibilități) își vor găsi locul aici. Am procedat în ordinea sosirilor.

În primul rînd, nu știu de ce-l interesează atît de mult să înțelegă fanatismul jacksonian. De vreme ce el este un Holograf-ist, așa cum singur o spune, nu vîd de ce și-ar mai bate capul cu asta.

Dar mă rog, asta interesează mai puțin. Acum, ca să trec la chestiunea următoare voi relua întrebarea lui Robert: „Care de ce Michael și-a schimbat culoarea pielii?” Iată o întrebare la care s-au dat răspunsuri mai mult sau mai puțin adevărate. Ca și în cazul operațiilor estetice.

Mulți spun că ar fi făcut toate acestea pentru a cuceri mai mulți fani sau pentru a-și ascunde originea africană. Probabil. Oricum, adevărul motiv numai Michael îl cunoaște și pînă nu-l va divulga el însuși aceste păreri vor mai circula.

În orice caz, pentru ceea ce face sau ce a făcut, Michael nu trebuie să dea socoteală nimănui, nici măcar familiei sale, iar în ceea ce privește investițiile pe care le face, cu atît mai puțin.

Adică ce e rău în a-ți face publicitate? Fiecare își face reclamă cum poate și cît poate. Mai precis cît îl tine punga. Pentru Michael se pare că asta nu e o problemă. Și, fiindcă tot a venit vorba de bani, pot să-l asigur pe Robert că donațiile făcute de Michael copiilor neajunși (și nu numai lor) se ridică la cîteva milioane bune. Dacă nu crede n-are dect să se mai intereseze.

Și încă ceva. De unde știe Robert că lui Jack'os nu-i plac cu adevărat copiii? Faptul că nu crede el asta nu înseamnă că trebuie să-i convingă și pe alții.

Cît despre povestioara cu vizita superstarului în Africa, se pare că Robert a uitat (sau a vrut să uite) să adauge un amănunt important și anume că acel gest a fost de jignitor al lui Michael (mă refer la ținutul de nas) nu era dect un... tic nervos (informații obținute din surse sigure) care așa cum era de așteptat nu a scăpat de sub observația presei, mai ales a celei de scandal.

Așa că încercarea lui Robert de a lăsa un gust amar a cam eșuat (cel puțin în cazul meu).

În sfîrșit, finalul scrisorii mă nedumirește foarte tare fiindcă Robert își încheie argumentația cu următoarea declarație: „de aceea nu sint de acord cu expresia că „este mai presus de oricine și orice”.

Adică cum? El are impresia că de asta îl divinizăm noi pe Michael? Fîndcă are nu știu ce culoare sau nu știu cîți bani în bancă și alte „hestii” dintr-astea?

Ei bine, se înțeală amar-tic! Fîndcă noi, adevărații fani Michael Jackson, nu sintem din aceia care preferăm un produs pentru calitatea ambalajului dect pentru cea a conținutului. Cu alte cuvinte pe noi ne interesează (de exemplu) mai puțin culoarea pielii lui Michael și mai mult talentul care se ascunde în spatele acesteia.

De aceea unul ca Robert nu poate să ne înțeleagă. Din cauza superficialității. Toate argumentele aduse de el dovedesc asta, fiindcă acestea nu sint dect niște aspecte ale vieții lui Michael, făcute să umple paginile revistelor de scandal.

Și Robert nu va putea înțelege fanatismul nostru pînă cînd nu va simți acel „ceva”, ce nu poate fi definit, dar care îl înalță atît de mult pe Michael în ochii noștri încît să fie considerat mai presus de oricine și orice. Poate nu mai presus

de Dumnezeu dar oricum imediat după El și fiul Său.

Fîndcă Michael Jackson reprezintă (nu numai pentru noi) mai mult dect un cîntăreț și mai mult dect o vedetă. El este un mit, un fenomen unic și trespabil. Și nu cred să aibă preodată cineva curajul să-mi infirme spusele.

Cu prietenie,

DARYL
(Fan M.J.)

Vă scrie o fată, Andra, care-l adoră pe Michael Jackson. Am citit în numărul trecut o scrisoare de la un „HOLOGRAF-IST”, Robert, care m-a întristat. Să știți că și eu sint o adeptă a rock-ului (nu a metalului), dar cel mai mult imi place M.J. Nu înțeleg de ce fanii acestui cîntăreț sint considerați fanatici. Nici nu poate fi vorba! Fanii unor generații ca: Kreator, Testament, Sepultura (lista poate continua) sint de o mie de ori mai fanatici! Să spunem lucrurilor pe nume!

În legătură cu relațiile dintre Michael și familie, nimeni nu poate contesta faptul că el este învîdat de majoritatea fraților (surorilor) și asta datorită talentului său și publicității pe care a știut să și-o facă! Cum să explicăm faptul că, deși cel mai mic, a fost primul care s-a afirmat din „Jackson Five”, fiind cel care a adus renumele formației? La Toya îi acuză nenunțările (?) operații estetice, dar uită că ei doi au același chirurg, că au făcut aceleași operații, altfel n-ar putea semăna. Logic, nu? Dacă ea a fost otit de credințioasă originii sale, de ce și-a imitat fratele, pentru ea, mai apoi, să-l critice în presă?

Dacă a ajuns să și birlească proprii părinți, pentru popularitate, ce se mai poate adăuga? Ar trebui să privim puțin în trecut, pentru a constata că, dacă nu era Michael, nici unul din familia Jackson nu era faimos. El a fost cel care și-a propulsat frații și surorile! Cred și eu că doamna La Toya nu-i convine să se scrie în presă „La Toya Jackson”, nota lui Michael Jackson sau ceva în genul asta, de unde rezultă că fără fratele său, ea n-ar fi NIMIC!

Nu a fost nici primul, nici ultimul, care și-a făcut operații estetice. Se știe că el este un adept al perfecțiunii, deci din această privință nu poate fi contestat nici condamnata!

Într-adevăr, investeste în propria sa publicitate, dar este un om de afaceri! Nu trebuie uitat! Nu trebuie uitată nici discriminarea rasială! În ciuda acesteia, cu ajutorul propriei publicități, el a reușit întotdeauna să anore la M.T.V. la ore rezonabile, ceea ce era și este greu chiar și pentru albi! De ce ar fi așa de greu să credem că iubeste copiii? Cum poate fi motivată simpatia deosebită față de Macaulay Culkin?

Michael știe să imbine afaceriile cu conștiința și obligațiile lui: „United Negro Fundation” a primit 3,5 milioane de dolari și Michael a devenit „Doctor Honoris Causa”. Foarte inteligent nu?

În legătură cu nasul lui, se cunoaște că acesta a fost foarte afectat (poate datorită operațiilor estetice) și că-l doare. Atunci de ce Michael a dus fine condamnata și-a spus mîna în nas? Asta a spus-o presa de scandal, sint siguri!

Ar mai fi multe de spus, dar mă opresc aici!

INTERMEDIEM PRIETENII

ADELA GAVRILA (Șos. București, bl. 125, sc. D, et. 3, ap. 10, Loc. Tîndărei, jud. Iași, cod 8454, tel. 910/70964): „Idolii mei sint Eros Rumanzotti și Tom Cruise. As dori postere, poze și o casetă (sau mai multe) originală cu Eros. Plătesc destul de bine sau ofer alte postere”. **MARIAN ACIOBANITEI** (str. Gen. Teleman nr. 15, bl. S.2, nr. 19, sc. H, ap. 10, Husi, jud. Vaslui, cod 6575): „Am 18 ani. Sint „Capricorn”. As vrea să corespond cu cel care au ca preferință muzicală formația Metallica. Pentru cei interesați, vînd textele cîntecelor: „Home, Sweet Home” — Mötley Crüe, „Rocker” — Def Leppard, „The Final Countdown” — Europe, „Good Vibrations” — Marky Mark, „The Lady In My Life” — Michael Jackson, „Pray” — Hammer, „Wind Of Change” — „Joyride” — Roxette, „Right Here Waiting” — Richard Marx, „I Do It For You” — Bryan Adams, „One” — Metallica, „Inner Self” — Sepultura, „Kings Of Metal” — Manowar, „Thopolly Of Thruth” — Depêche Mode. Mai pot oferi date despre formații cum sint: Metallica, Testament, Sodom, Sepultura, Sabbat, Megadeth, Kreator, Death. Pot fi contactat și telefonic la numărul 984/70752 între orele 8.00—12.00 și 20.00—22.00”. **CRISTIAN DOBROGEANU** (Str. Malu Roșu 99 A, bl. 120 C, ap. 33, Ploiești, jud. Prahova, cod. 2000): „As dori să corespond cu cantautorii care nu s-au lansat pînă acum. Stilul: folk, orches. trat și pop. As dori negativele următoarelor piese muzicale: „Dă Doamne cîntec”, „Ave Maria”, „Uneori”, „Mă tem că vei pleca”, „Fără iubire”, „Un actor grăbit”, „Prima iubire și ultima”, Ofer în schimb negative la: „Dă-mi o șansă”, „Încearcă”, „Stal lîngă mine”, „Nu

poti uita”, „Iartă-mă”, „Vom cînta”, „Imi spunea lîmă”, „Vino iubite-napoi”. Mai pot oferi și piese proprii — spre interpretare — negative plus, pozitive, fără pretenții financiare. Îi rog pe cei care pot să mă ajute să orchestrez piese de-ale mele și au posibilități de producere a negativelor, să-mi scrie. M-ar mai interesa textele pieselor: „Right Here”, „Waiting”, „Angella” — Richard Marx; „Another Day In Paradise”, „Do You Remember” — Phil Collins; „Because I Love You” — Stevie B. și orice text din repertoriul ABBA. În încheiere, cîteva date personale: am 28 de ani, pseudonimul muzical preferat este Jan Christian Dürich și am cîștigat pînă acum, la concursuri de muzică usoară și folk 2 premii I, premiul II și 3 mențiuni”. Am transmis mulțumirile tale lui Andrei Partos. **LUCY GAHAN** (str. Ion Creangă nr. 3, bl. C 6, sc. B, et. 1, ap. 27, Mangalia, jud. Constanța, cod 8727) și **JENNY WILDER** (Str. Republicii bl. 14, sc. A, et. 2, ap. 5, Mangalia, jud. Constanța, cod 8727, tel. 91752780): „Sintem două depeche-erite și dorim să cunoaștem cît mai mulți fani Depêche Mode, dar și băieți îndrăzneți și foarte distrați cărora le place foarte mult muzica și moda anilor '60-'70, adică: pantaloni evazati, bluze mulate și cu minci largi, pantofi cu toc gros, genele false... părul scurt, mașinile de epocă și motocicletele, fardurile... Iar acum cîte ceva despre noi: Jenny — „Balanța”, brunetă, ochii verzi; Lucy — „Vărșătoare”, brunetă, ochii căprui. Formații și interpreți preferați: Depêche Mode, The Cure, Dece Lite, Madonna, Prince, The Farm, Matt Bianco, INXS, Bros, Dire Straits, George Michael, Billy Idol, Lisa Stansfield, Cher, Danni Minogue, Public Enemy, Vaya Con Dios”. După modul în care scrieți nu prea imi vine să cred că sinteți... „două fete tris-

BEATLES

legendă și adevăr

Maharishi avea să le spună o mulțime de lucruri despre moartea lui Brian: că trecerea lui Brian în neființă era un lucru bun și nu un motiv de jale, le-a explicat diferența între viața materială și cea spirituală și le-a dat fiecăruia câte o floare să o țină în palma lor apoi să o zdrobească pentru a vedea cât de efemeră este frumusețea, o iluzie, în fond, făcută din câteva celule și apă. Le-a spus să ridă, pentru că risul ar distruge karma cea rea și l-ar ajuta pe Brian în călătoria pe care o începuse. I-a trimis să se întâlnească cu niște reporteri care aflaseră de moartea lui Brian.

„Meditația noastră ne-a dat încrederea să depășim șocul”, a spus John cu răcoala, deși nu meditate decît două zile. Cynthia stătea lângă el și plîngea pe infundate.

Paul era neclintit. „A fost un mare șoc pentru toți și sînt foarte trîști”, a spus în timp ce se urca împreună cu Jane într-o mașină. „Nu e ca o moarte adevărată. E doar aspectul fizic al ei. Știm că acum se simte bine. Să va întoarce pentru că voia să afle ce este fericirea”, a fost de părere George. Acestea au fost cuvintele la moartea lui Brian pe care Beatles-ii le-au rostit. Peste câteva zile, după ce depășiseră șocul, au început să facă glume proaste pe seama lui Brian.

Telefonul a sînat și la David Jacobs, avocatul lui Brian, care își petrecea week-end-ul la Brighton și a luat imediat trenul pentru a merge la Londra. Cînd David, Peter și Geoffrey au ajuns în Chapel Street reprezentanții presei se adunaseră deja pe treptele din fața casei. După toate probabilitățile Jacobs îi chemase pentru că a preluat inițiativa de a face declarații. Doi ani mai tîrziu el a murit în condiții neelucidate, spînzurat de o birnă nu prea înaltă, cu o frînghie de mătase. A fost găsit în garajul său. Robert Stigwood se afla la Monte Carlo pe un

yacht închiriat pentru Bee Gees, care sîrbătoreau încheierea lucrului la primul lor album. A aflai vestea în timpul mesei, iar cîteva ore mai tîrziu David Show a sosit la Monte Carlo pentru a sta de vorbă cu Stigwood. Nu trebuiau în fond să facă rost de cele 500 000 \$ în cîteva zile. Beatles și NEMS puteau fi doar ale lor. În nordul Londrei, la un club privat de crîchet un bărbat pămîntiu la față aleargă disperat peste pașigi pentru a-l anunța pe Vic Lewis că Brian Epstein murise. „Nu prea vedeam ce ar mai fi fost de făcut, așa că mi-am continuat jocul”, a declarat Lewis.

Allen Klein traversa podul George Washington din New York cînd a auzit știrca la radio. Brian Epstein a murit. Klein și-a pocnit degetele: „I-am prins” și-a spus jubiland.

Din punctul strict de vedere al vînderii unui ziar, moartea lui Brian era o mină de aur. Era cel mai mare eveniment după scandalul Partuno.Christine Keller. Viața lui Brian avea toate datele pentru o poveste grozavă: bani, renume, patos și tragedie. În final era o poveste tristă, dar cititorii erau satisfăcuți.

Traducere și adaptare GABRIELA ȘEICARU

MICHAEL JACKSON

În dimineața zilei de 14 mai, Michael Jackson se trezea în apartamentul de la etajul 56 al Helmsley Palace Hotel resedinta sa obișnuită din New York. Noul său manager intră ca o furtună în cameră. Acesta nu era altul decît Frank Dileo, ex-vice-presedinte Epic Records. O figură acest Dileo! Halo-american pur, tată a trei copii, avea o excelentă reputație în lumea show-business-ului datorată onestității sale. Avocatul John Branca era și el a-

colo. Toată lumea, chiar și garda corp a lui Michael, Bill Bray părea emoționată. Cel patru aveau înfînire, la Casa Albă, cu presedintele Reagan. Ratiunea oficială a acestei întîlniri: „Ja vîrf”? Michael Jackson „împrumutase” doamna Nancy Reagan piesa „Beat It” pentru o campanie împotriva consumului de alcool la volan. În ascensor privea lui Michael rîmîndu-și ațîntită pe vesta liftierului. „Oh! Ce vestă superbă! Nu cumva mai ai încă una?” Hector Carmona, liftierul, cis-

tiga în jur de 350 de dolari pe săptămîna. Își aminti imediat de un articol citit în New York Post: „C.B.S. i-a remis cîntărețului Michael Jackson un cec în valoare de 53 de milioane de dolari, reprezentînd drepturile sale de autor!”. Din colțul gurii Hector aruncea: „Înj pare rău domnule Jackson!”.

În timp ce Michael urca în uriașă sa limuzină, Frank Dileo îl va lua deoparte pe liftier. Trei minute mai tîrziu se urca în limuzină cu vesta pe brat. Michael încîntat exclamă: „Perfect, o voi purta la întîlnirea cu presedintele!”. În avion John Branca enumera noutățile apărute în boutique-urile Michael Jackson, iar Dileo se amuza citînd presa pro și contra Michael.

Pe o stradă, în fața Casei Albe, Michael Jackson între Ronald și Nancy Reagan, Presedintele nu își poate opri o remarcă: „Nu am mai văzut ațîta lume de la călătoria în China!”. În spatele porților, fanii lui Michael țipau de zor. Reagan îi iminează lui Michael un premiu special: „Pentru exemplul dat tineretului american. Pentru toată activitatea sa în domeniul muzical, pentru uriașul său talent”. Pe parcursul spechului prezidențial, Michael, s-a bîșit intruna. Mîndru în noua sa vestă, el acceptă premiul și își salută admiratorii. Apoi Ron îl va fi ghid lui Mick în Casa Albă. Michael se imortalizează alături de Branca și Dileo sub un portret uriaș al lui John Kennedy. L-a plecare Reagan îl întrebă: „Michael, crezi că următorul tău turneu va trece și prin Washington?” Michael îngaimă o scuză vagă, salută și se îndreaptă spre iesire.

Turneu! Pentru cîteva ore uitase de acest mic „amănunt”!

În 1984 Michael Jackson modifca singur pulsul muzicii de divertisment. Toată pustimea americană nu visa decît „Thriller” capodopera sa de referință. Simțind încotro bate vîntul, frații vor intra în scenă, amintindu-și tînarului geniu de succesele comune. Mesajul era clar: „ajută-ne să reușim și noi!”. O vreme Michael s-a făcut „că plouă”. Avea alte treburi mai urgente de rezolvat, lumea era în acea vreme în plină mișcare. Un promotor negru de box, Don King îi dădea de mai multă vreme tîrcoale în scopul de a-l „conecta” cu Pepsi sau Coca-Cola.

Un personaj pasionant acest King. Păr argintiu, pieptînal pe verticală — gen „m-am frezat azi dimineață” bîgînd două degete în priză — ochelari fumurii, King încercase încă din 1983 un contract cu Pepsi. În aceea perioadă marele concern refuzase. Peste numai cîteva luni însă, în urma vînzărilor de

„Thriller” și a exploziei fenomenului „Jackson super-star” Pepsi a devenit subit interesat. Două studii de marketing l-au convins pe Roger Enrico, directorul general al concernului, care i-a oferit lui Michael 5 milioane de dolari pentru două spoturi publicitare și... sponsorizarea unui turneu. John Branca jubila. Acum se putea vorbi cu adevărat de afaceri. Încă din 1981, frații Jackson, încercaseră diverse aventuri solo. În afara lui Michael însă, toate au eșuat. Joe Jackson a avut un euvînt greu în fața lui Michael pentru a-l determina pe acesta să își ajute frații. Vocea singelui a acționat pentru ultima oară în viața lui Michael.

La 2 decembrie 1983, Michael anunța în cadrul unei conferințe de presă dată la New York, că el și frații săi vor întreprinde un ultim turneu împreună, Turneu Victory!

Ceea ce nu a spus Michael, este că această reformare a Jackson 5 l-a împiedicat să își efectueze propriul turneu („Thriller Tour”) ca și unele proiecte cinematografice. America era nebună de fericire. Michael Jackson pe scenă, pe bune! În mai puțin de un an Michael devenise egădul marilor star-uri americane. Peste tot se vorbea admirativ despre tînarul Jackson. Ideea fantasti-

cului proiect a acuns pentru cîteva zile deruta ce domnea în sinul clanului Jackson. Cînd s-au trezit au constatat că nu aveau nici promotor, nici șef de turneu, nimic în afara membrilor familiei.

Singurul lucru de care toată lumea era sigură era faptul că turneul trebuia să fie gigantic. Cosmico-Fantastic. Un aspirator urias, care să aducă tot altădată bani ca „Războiul Stelelor” și festivalul de la Woodstock la un loc. Un fel de „cîntă Michael piesele de pe Thriller și restul familiei face cu schimbul la casa de bilete”. Chiar — toată? Da, căci Jermaine se întorsese, impus de Papa Joe. Nu exista decît o singură problemă: Michael devenise atît de mare încît totîrshi — show-business-ului american năvăteau la cartierul general al familiei Jackson de la Encino, pentru a-i oferi servicii. Avocați cu zecile, organizatori proprietari de săli, manageri, reprezentanți ai caselor de discuri... Toți aveau pe buze întrebarea lui Reagan: Cîntăți și la noi? Cînd s-a aflat că frații Jackson au de gînd să „defriseze” America bucată — cu bucată, a fost o bucurie generală. Incepea războiul promotorilor.

Traducere și adaptare NELU CONSTANTINESCU COSTIN MANOLIU

Can't Let Her Get Away

by Michael Jackson and Teddy Riley

I thought she had to have it
Since the first time she came
Who knows the situation
Misterios remain
And now I wonder why
I breakdown when I cry
Is it something I said
Or is it just a lie
(Is it just a lie)

I try so hard to love you
Something take
Time and shame
I think the whole world
Of you, your thoughts of me
I'll play the fool for you
I'll change the rules for you
Just say it and I'll do
Just make this thing
Come true

(Make this dream come true)
If I let her get away
Though I'm begging
On my knees
I'll be crying everyday
Knowing the girl
That got away
I can't let

I can't let her get away
I tried to mastermind it
By saying let it be
But everytime I did it
The hurt came back at me
I told you that I need you

A thousand times and why
I played the fool for you
And still you said goodbye
(Still you said goodbye)

If I let her get away
Then the world will
Have to see
A fool who lives alone
And the fool who
Set you free

I can't let
I can't let her get away
I can't let
I can't let her get
away
I can't let
I can't let
I can't let
I can't let

GRIGORE PETREANU, directorul Casei de discuri „Electrecord“

„Trebuie să avem răbdare!“

REP.: Domnule Petreanu, deși, în ultimul timp, apar pe piața foarte multe discuri editate de Electrecord, cititorii noștri, mai ales cei din provincie, ne scriu că își procură greu discurile preferate. După părerea dumneavoastră, care ar fi cauza?

G.P.: Mult timp ne-a frământat și pe noi această chestiune. La început, am crezut că problemele mari sînt cauza. Dar, nici măcar pentru studenții care trăiesc din bursă, acest aspect nu constituie principala impediment. După cum știți, noi am lansat un chestionar pentru a vedea care sînt opțiunile discofililor, și în funcție de răspunsuri să ne... reprofilăm. La întrebarea: „ce vă împiedică să vă procurați discurile preferate?“ cel mai mult au răspuns că nu le găsesc în magazine. Puțin ne-au scris că discurile editate de noi nu conțin muzica pe care ei și-o doresc.

REP.: S-o luăm pe rînd. De ce nu se găsesc în magazine?

G.P.: Mulți dintre foștii noștri clienți făceau parte din I.C.R.M.-uri. Există cîte unul în fiecare județ. Ele se aprovizionau de la noi și desfășeau marfa pe plan local. Acum, aceste I.C.R.M.-uri sînt pe... „dună“. Au datorii. Blocajul financiar, pe de-o parte și majorarea prețurilor pe de altă parte, au făcut ca aceste întreprinderi engrosiste să fie prinse cu stocuri de discuri foarte vechi, unele chiar de 10-12 ani. Pînă nu găsim un mijloc de lichidare a acestor stocuri sau de casare a lor, întreprinderile respective nu și vor putea desfășura activitatea în condiții normale. Nu au fonduri să și reimprospăteze stocul. Așa că, la ora actuală, ele sînt un fel de „dop“, un obstacol între noi și rețeaua de detalii.

REP.: Dar ce ați făcut ca să depășiți acest obstacol? Că ați constatat și dumneavoastră că există o mare sărăcie de sortimente, nu mi se pare suficient.

G.P.: Am căutat să-l contracțăm pe cel din rețeaua de detalii. Aici intervine însă, un alt aspect, în marea lor majoritate, cei din rețeaua de detalii, sînt privatizați. Au pornit în drum cu un capital mic. Nu au posibilitatea să ridice de la noi

DOMNUL DIRECTOR PETREANU S-A ABONAT LA P.R.&S.

G.P.: Nu avem deocamdată spațiu comercial. Nu ni-l dorim neapărat în centru. Poate să fie și pe raza sectorului 6, numai să fie. Sperăm că într-un timp scurt să rezolvăm și această problemă. Griji ne facem datorită conținutului muzical. Publicul foarte tînar dorește să regăsească pe discurile noastre formații și interpreți străini, la modă. E normal. Însă la acceștia, noi nu avem acces. Licențele sînt îngrozitor de scumpe. Firmele străine ezită să încheie afaceri cu noi pentru că, nu e pusă în circulație legea dreptului de autor. Nu doar lipsa unei legislații este de vină. Dacă la o serie de produse (energie electrică, petrol etc.) România s-a aliniat la prețurile internaționale, în ceea ce privește discurile, nu sîntem nici pe departe aliniați la piața internațională, cel puțin raportat la actualul curs al dolarului în străinătate, un disc se vinde cu 4-5 \$ și poate ajunge pînă la 16-18 \$. Pentru un disc, licența este de aproximativ 15%. Raportat la prețul la care vindem noi un disc (aproximativ 1 \$), suma este total ne semnificativă. Abia cînd vom rezolva această problemă a corelării prețurilor interne cu cele internaționale, putem spera la o colaborare. Nici importuri nu putem face. Valoarea unui disc este, să zicem, de 4 \$, la care se adaugă 10% taxe vamale, 5% impozit pe circulația mărfurilor, între 10 și 20%, adăugînd comercial și se ajunge la 1.500 de lei discul. Cine îl cumpără?

REP.: Dacă discul merită, se cumpără. Și totuși, la ora actuală, ce licențe aveți?

G.P.: Foarte puține. Doar de la cei pe care i-am convins să primească 15% din 200 de lei. E înfirm. Rationamentul lor este însă altul. El știu că pînă la urmă ne vom încadra în prețurile internaționale și atunci ei vor fi primii care au pătruns pe piața noastră, deci se vor bucura de unele priorități. Primii noștri colaboratori au fost din Anglia. Am luat 3 discuri de la ei și ne trimit în continuare mostre.

REP.: Cum care este producția anuală a Electrecordului?

G.P.: Cam la jumătate din cît era înainte.

REP.: Dacă s-ar putea ceva mai concret...

G.P.: Cam 2,5 milioane de discuri. Desigur, s-a schimbat puțin și raportul dintre genuri. Înainte, preponderent era muzica populară. Acum, primează cea ușoară. Muzica simfonică se vinde cam la fel ca structura de repertoriu, mai puțin că număr de discuri pentru că aprovizionarea magazinelor este deficitară. Am spus de ce. Ne-am preocupat ca discurile să fie mai bune și din punct de vedere calitativ. Mapa discului să fie de calitate și cu o grafică corespunzătoare. În conștiința oamenilor însă, persistă impresia lăsată de anii anteriori, cînd coperta era sub orice critică. Foarte puțină lume a remarcat că ne-am schimbat în acest domeniu. La casete însă producția este la același nivel, 800.000 de casete pe an.

REP.: Vă veți orienta mai mult spre producția de casete?

G.P.: Nu în mod deosebit.

REP.: Ați achiziționat tehnologia noi?

G.P.: Da. După decembrie '89, am investit cîteva sute de mii de \$ și am reînnoit echipamentul de mare parte din compartimentele de viitor. Nu facem, deocamdată, investiții în domeniul discului analogic, deoarece discul viitorului este C.D.-ul. Am investit în primul rînd în studiouri. Am cumpărat o linie completă de înregistrare digi-

tală de la firma Sony. La ora actuală, avem posibilitatea să înregistrăm digital orice gen de muzică. Avem și un sistem de fonotecare digitală, cu memorie, un pupitru de mixaj cu 24 de canale. Am cumpărat din Italia două depulatoare automate, care servesc la încărcarea casetelor cu bandă gata imprimată. Înlocuind astfel munca a 20 de femei. Ne-am gândit și la creșterea productivității muncii, dar în primul rînd la calitatea produselor. Vîzăm și alte îmbunătățiri, dar ele depind de posibilitățile financiare.

Rep.: Se zvoneste că cineva vrea să cumpere Electrecordul. E adevărat? Veți rămîne sub patronajul statului sau aveți de gînd să vă privatizați?

G.P.: Noi sîntem, deocamdată, societate comercială cu capital integral de stat. În funcție de cum se va aplica legea privatizării, ne vom transforma și noi treptat. Oferte de asocieri cu firme străine există deja. Îi vom alege pe cei mai puternici din punct de vedere financiar, pe cei mai cunoscuți. Dar legislația noastră, evenimentele din '90 - '91, minerialele nu au dat curaj investitorilor străini, nu le-au asigurat o protecție. O firmă germană ne-a acordat posibilitatea de a începe o producție de C.D.-uri. Din păcate, nu avem o piață de

GHEORGHE FLORIN va lansa discul marți, 16 iunie, ora 14,00, la magazinul Muzica

desfacere adecvată. Puțini dețin la noi, aparatura necesară, iar o linie de C.D.-uri, cu cea mai mică capacitate, produce cam 2,5 milioane de compact discuri.

Rep.: Mulți interpreți apelează la noile studiouri, motivînd că la Electrecord se întîrzie foarte mult cu apariția discului.

G.P.: Asta se întîmplă înainte cînd sistemul nostru de contractare înseamnă să ne întîlnim de 2-3 ori pe an cu beneficiarii din țară, să testăm cererea, să facă ei ofertele. Se întîmplă să treacă și un an de la data semnării contractului și pînă la apariția discului. Acum, încheiem contractul, înregistrăm discul, facem comanda, fără să știm cît vom vinde, deci un tiraj de probă, pe riscul nostru și îl dăm drumul pe piață. Dacă se vinde îl reedităm. Astfel, într-o lună, o lună și jumătate discul e pe piață.

Rep.: Asta v-o propuneți?

G.P.: Așa și facem deja.

Rep.: Cîț revine unui interpret în vînzări?

G.P.: Nu ar putea să vă dau cifre exacte. Tot ce pot să vă spun este că procentajele după care lucrăm sînt depășite de mult. Și aici se simte lipsa unei legislații.

Rep.: Cum colaborați cu... particularii? Mă refer la studiouri și Case de discuri.

G.P.: Unde este concurență, este și calitate. Deocamdată tot noi avem cea mai mare producție.

Rep.: Recent (în cadrul festivalului „București '92“) a fost acordat Premiul discului. Pentru ce număr de discuri vindute se acordă acest disc și ce perioadă se ia în calcul?

G.P.: La noi, e diferit față de Occident. Deci am luat în considerare numărul cel mai mare de vînzări. Perioada? De cînd a apărut și pînă la... 15 aprilie a.c.

Rep.: Răspunsul este ambiguu. Deci numărul de vînzări și perioada...

G.P.: 60.000 de exemplare, la 6 luni. După „Fată dragă“ al Mădălinei Manole, urmează „Azi“ al lui Alexandru Andreiș.

Rep.: În calculul clasamentului au intrat și discurile produse de alte studiouri?

G.P.: Nu. Doar cele realizate, „cap-coadă“ de Electrecord.

ORLANDA DELADI

DANIEL IORDĂCHIOAE

Mă-ntorc la tine, mare albastră

1.

Se-impletește-n gînd cerul în mare
De tubirea ta sufletu-i plin
Ca un albatros cu aripa frîntă
Eu la fîrmașul tău astăzi veghez

R.

Mă-ntorc la tine, iar și iar, mare albastră
Cum se întoarce valul tău vesele la mal
Mă-ntorc la tine, iar și iar, mare de soare
Și-as vrea să-ti fiu doar eu, mereu, unieul val
Tu ești a mea, eu sînt al tău
Cine-ti-aude o dată doar strigătul
Se-nrăgostesc și nu-ti uită farmecul.

bis..

2.

Pe cîmpia tă, visele mele
Pe corăbii mari, flori ce se cer
Vieții mele ești marea jubileu
Frîmțarea ta-i cîntec etern.

R.

MAFIA ROCK?

Sîmbătă, 23 mai, a avut loc la Grădina Moxa, în aer liber, o fază eliminatorie pentru calificarea la „Gatele Metal-Fan '92“.

Încă de la început a trebuit să demonstrăm că avem și noi „calități noastre“. Dacă nu la capitolul muzică, măcar la capitolul organizare. Legitimația de ziarist nu le-a spus prea multe celor de la poartă, așa încît a trebuit să fie chemat cineva mai de „sus“ ca să putem să intrăm. Nu același lucru s-a întîmplat cu cei de afară, care au trebuit să plătească suma de 100 lei (destul de mare dacă stai să te gîndești că un bilet este între 150 și 250, la formații consacrate) ca să poată asista la „mărețul spectacol“ ce urma să se desfășoare.

În jurul orei 18,00, cu chin eu vai a început și concursul propriu-zis. Senzația că ai de-a face cu un lucru făcut de mintuială era mai mult decît clară. Sonorizarea a lăsat foarte mult de dorit, iar interesul organizatorilor s-a manifestat numai cînd au trebuit să-i atenționeze pe spectatori (foarte puțini, de altfel) să stea liniștiți, lucru inutil deoarece atmosfera era mai liniștită ca la un concert de muzică simfonică.

S-a încercat și organizarea unui concurs de Miss, însă numai cu 6 concurente și acelea adunate la repezeală. Acest „pseudo-concurs“ a avut un istoric mai scurt decît ne așteptăm, deoarece „concurente“ au fost doar prezentate, problemele desfășurîndu-se a doua zi, în liniște, poate în „liniștea“ de care avem atîta nevoie.

Toate ca toate, însă la un concurs de interpretare trebuie să ne ocupăm și de muzică.

Formațiile au fost în ordinea intrării pe scenă: RÖNTGEN, TRAFIC, INVERS, SPIRIT, METAL CHRIST, COMPRESOR, RITUAL, și ARANT.

Evoluțiile, cu mici excepții (Metal Christ) au fost mai mult decît satisfăcătoare. Dar cum nici la capitolul muzică-rock nu scăpăm de mafie, nu trebuie să ne mire că s-au făcut niște jocuri dinainte. În afară de „stancile“ făcute formațiilor fără un spate mai solid, de genul, anihilarea chitărilor din pupitru de comandă (INVERS) sau „tăierea“ parțială a vocii (Compresor), s-au mai auzit și afirmații de genul „asta-i festival de riglială și nu trebuie să concureze formații de heavy“.

Poate că nouă ni s-a părut, poate totul a fost „pe bune“, însă nu găsim o explicație plauzibilă la indiferența cu care juriul, format din: Marius Constantinescu, Gabi Gombos (patronii firmei organizatoare Sc. G.M. Comex S.R.L. București), Sergiu Dineu, Doru Bădea, Petre Magdin (care în trecut făcuseră parte dintr-o trupă de rock) și Doru Ionescu (Revista „Rock“) a tratat acest concurs. Au stat și au discutat tot timpul, la un pahar cu Pepsi, pe o estradă mascată de niște arbuști, la început singuri, pe urmă și cu „ceva“ fete, asta ca să fie „imparțialitatea“ mai mare.

Pînă la urmă lista de calificări a fost următoarea: Ritual, Arant, Metal Christ, ca fiind siguri, iar dezbaterile au mai continuat (poate se mai discută și acum) pentru Spirit și Compresor. Ne pare rău de Invers și Spirit pentru că au avut o orchestrație foarte bună în ciuda impedimentelor și ar fi meritat să abia măcar o şansă.

Singura lumină în această „gaură neagră“ a fost mini-recitalul grupului Tectonic, care a mai revigorat asistența. Dar cum „eu o floare nu se face primăvară“, gustul cu care am rămas la sfîrșit este tot amar.

Un proverb spune că: „Interesul poartă fesul“, în cazul nostru dezinteresul ce poartă?

TEODOR HOSSU-LONGIN

CARMEN MURESAN — Lansarea pe 11 iunie, ora 11, la magazinul Muzica. Relatarea în numărul viitor

o cantitate prea mare de discuri. Unii comandă doar cîte o cutie, adică 30 de discuri. Dacă le vind pe acestea, mai comandă. Dar dacă e un client tocmal din Baia Mare, vă imaginați cît timp se pierde și asta în interesul cumpărătorului.

REP.: Cei care comandă discurile sînt oameni de specialitate?

G.P.: Așa ar trebui să fie. În multe părți însă, sînt simpli vînzători. Avem un client nou la Constanța. El se ocupă de mai multă vreme de carte. Acum, a început să intre și pe tărîmul discului, dar ca orice începător e greu pentru că, nu cunoaște bine piața discului, catalogul nostru de repertoriu. Cu timpul se vor forma și oameni de specialitate, dar trebuie să avem răbdare. Din nefericire, piața discului, în ansamblul său, este în restrucurare. Așa cum funcționează la ora actuală, nu constituie decît un obstacol între noi și comerț. În București, nici măcar magazinul Muzica nu are tot repertoriul nostru, pe care noi am vrea să-l punem la dispoziție. Ni se solicită doar titlurile așa-zise comerciale, discurile care se vind ca pîinea caldă. Cele pe care ar trebui să le țină 2-3 săptămîni în magazin, cele destinate unui public mai restrîns, sînt oculte. Noi nu gîndim așa. Nu putem priva un public, chiar dacă nu e numeros, de noi apariții. Dacă am fi avut un magazin propriu, sortimentul ar fi fost mult mai larg.

REP.: Ce vă împiedică să-l deschideți?

RISIPITORUL DE IUBIRE, DUPĂ MELCI

REP.: Nicu Alifantis, în primul rând trebuie să spun cititorilor că discuția noastră este prilejuită de ziua ta de naștere, 31 mai, zi în care ai împlinit 38 de ani. Și totuși, primul titlu care mi-a venit în minte pentru acest interviu, a fost „După aproape douăzeci de ani”, De ce crezi că m-am gândit la el?

N.A.: În mod normal la anul fac douăzeci de ani de activitate. Dacă în 1973 am debutat, se face de douăzeci de ani. Timpul trece, asta este. Dar noi mergem înainte și sper să lăsăm urme cât mai bune, dacă se poate.

REP.: Care crezi că sînt cele două extreme ale carierei tale? Adică, obiectiv vorbind (dacă poți), care sînt cea mai bună și cea mai slabă piesă dintre cele pe care le-ai compus?

N.A.: Întimplarea face că pot într-adevăr să fiu foarte realist și foarte obiectiv și deci pot să spun următorul lucru: discul DUPĂ MELCI care conține de fapt o singură piesă, îl consider ca fiind cel mai bun de până acum.

Cea mai proastă piesă, sau hai să mergem tot pe discuri, ca să nu fiu alt de rău cu mine (cu toate că sînt și piese foarte proaste), deci cel mai prost disc al meu cred că este ultimul.

REP.: De ce?

N.A.: Nu știu, așa simt eu. E adevărat că în RISIPITORUL DE IUBIRE sînt și piese bune. În penultimul disc, PIAȚA ROMANA, NR. 9, iarăși sînt niște piese foarte bune. Dar sînt și câteva scăpări pe alocuri. Mi-e greu să le nominalizez pentru că eu cam bănuiesc că sînt, dar nu m-aș deconspira. Au fost două experiențe pe care voi le-am făcut așa, dar cred că nu sînt cele mai fericite. Drept pentru care am să propun ascultătorilor mei (celor care nu m-au părăsit după aceste două experiențe) următorul disc pe care eu ajutorul Electrecordului: sper să îl scot anul acesta, pînă la sfîrșit. Sper ca el să îl regăsim pe același vechi Alifantis, așa spune nu într-o hală altă de nou croită (cum erau cele două discuri anterioare) dar sigur într-o factură de sunet, sper eu, de bună calitate. Deci un disc în care voi fi poate cel adevărat, poate cel mai puțin aplicat spre latura comercială a muzicii pe care o fac.

REP.: Știi că ești un foarte bun și un foarte fin cititor de poezie. De aceea vreau să te întreb cum îți alegi textele?

N.A.: De obicei cam știu dinainte pe ce cale vreau să merg cu un anumit disc sau cu un anumit cîntec. Dar eu îmi gîndesc discurile nu cîntecul. Sigur, accidental se pot naște și cîntecul de sine stătător. Multe dintre ele nu au intrat pe nici un disc, multe au intrat după o revizie. Dar, cum spuneam, de obicei îmi aleg discul. Deci știind exact ceea ce intenționez să introduc pe un disc pe care mi-l propun, plecînd de la niște cunoștințe pe care le-am vis-à-vis de niște poezii de suflet, vis-à-vis de niște poezii la care tin, vis-à-vis de o anumită temă care m-ar încanta să o abordez, încep să-mi bag nasul în cărți și să caut ceea ce vreau.

REP.: Dar în primul rînd ști unde să cauți. Care sînt poeziile tăi de suflet?

N.A.: Un poet la care tin foarte mult și care din păcate nu a încăput pînă acum pe nici un disc, pentru că intenționez de ani de zile să fac un disc numai cu el. Este vorba de Leonid Dimov. Este poetul meu absolut preferat. Este el..., o mică pauză... și apoi alți poezii.

În general eu iubesc poeziile pe care le aleg. Nu fac discriminări în ceea ce îi privește pe poezii. De toți îi iubesc, îi respect și îi stimez la fel de mult.

REP.: Deci înțeleg că iubesti poezia și nu poezii anumiți.

N.A.: Da, în general eu, sînt un iubitor de poezie, nu de poezii în sine. Dovadă că de-a lungul anilor pe discurile mele au apărut foarte puține cîntece pe texte ale mele sau pe texte

ale unor oameni care nu sînt în primul rînd poezii...

REP.: Cum ar fi Alexandru Andrieș, prietenul tău.

N.A.: Da, cu Alexe se întîmplă ceva special. Cred că el este un poet al cîntecului, dar la fel de bine poate fi numit și un cîntăreț al poeziei. Asta referindu-mă la ceea ce cîntă și ceea ce gîndește în cîntecele lui. Am apelat la el pentru că avînd această ușurință mare a scrisului, m-a ajutat de citeva ori, iar uneori, (în cele mai multe cazuri) în colaborările noastre a făcut chiar niște texte foarte frumoase, de o mare esență poetică.

REP.: Cred că destul de puțină lume știe că Nicu Alifantis este un împătimit al muzicii de teatru. Ce te face să-ți placă așa de mult să compui o asemenea muzică, începînd de la simple ilustrații, conotații muzicale, pînă la musical-uri întregi, cum ar fi MITICA POPESCU care acum cîțiva ani s-a jucat la Teatrul Mic cu foarte mare succes?

N.A.: Dacă debutul meu componistic și de cîntăreț s-a întîmplat în 1973, în 1972 s-a întîmplat debutul meu în calitate interpret de muzică de teatru. În două cuvinte așa vrea să spun că „vinovat” de această poveste este Mircea Florian. Eram puști, eram la liceu în Brăila (eu fiind din acest oraș) și Mircea Florian făcea muzica la un spectacol acolo. Avea nevoie de cineva care să-l cînte muzica. Am cîștigat un concurs, așa l-am cunoscut pe Mircea Florian. Făceam naveta Brăila - București ca să învăț muzica la Florian acasă. Așa mi s-a deschis apetitul... Apoi lucrînd în teatru din acel an și mulți ani după aceea, tot stînd în preajma actorilor regizorilor, și a acestui ambient fericit pentru mine - zic eu - care a fost pentru început teatrul din Brăila, apoi alte teatre, mi s-a deschis pofta. Cred că de-a lungul anilor am putut face ceva ce unii consideră că este bine. De aici încolo totul s-a „rostogolit”, așa, ca de la sine și am ajuns în clipa de față la 63 de spectacole de teatru la care am făcut muzica.

REP.: La multe-nainte!

N.A.: Mulțumesc. Să fie! Deci am continuat să lucrez în teatru. Acum sînt la teatrul

„Excelsior” din București, un teatru pentru copii. Am lucrat mult în ultima vreme și cu Teatrul „Tîndărică”, respectiv cu un regizor de acolo pe care eu îl apreciez mult. Este vorba de Cristian Pepino. În general, mă amuză destul de tare zona asta a teatrului de păpuși, a teatrului pentru copii. Dar ultima înțîlnire, care m-a marcat profund în materie de muzică de teatru, a fost înțîlnirea cu Silviu Purcărete, cel cu care am făcut UBU REX, acel spec-

Poză de colecție: DAN BADULESCU — NICU ALIFANTIS

tacol cu care Teatrul Național din Craiova a umblat, umblă și continuă să umble în lume, cu un succes absolut remarcabil. As mai amîni cîțiva regizori de suflet (pentru că aici pot spune că am niște regizori de suflet): este vorba de Alexandru Tocilescu cu care am început cariera mea de compozitor de muzică de teatru (eu NEVESTELE VESELE DIN WINDSOR montat la Piața Neamț). Ar fi mulți regizori... Cristian Hajdiculea, Dragoș Gălgoțiu - un extraordinar regizor tînr, foarte tînr...

REP.: Ai spus că treptat ai devenit un împătimit al scenei. Îmi permiți să dezvălui și cititorilor noștri că la un moment dat chiar ai dat examen de admitere la actorie?

N.A.: Ei, da, s-a întîmplat. A fost o greșală. Bine că mi-a venit mîntea în cap și n-am mai făcut-o. S-a întîmplat cu mulți ani în urmă. Eram la Tîrgu Mures cu niște prieteni care dădeau la teatru și plecîndu-mă foarte tare, am zis

„hai să dau și eu”. Întimplarea a făcut că am mers chiar pînă la ultima probă. Am luat toate examenele și am picat al doilea sau al treilea sub linie. Sigur, a fost amuzant. Probabil că dacă reușeam la teatru atunci, aș fi lăsat-o mai moale cu cîntatul. Poate era bine, poate nu, nu știu. Cert este că n-a fost să fie. În continuare însă am rămas împătimit de teatru. Dovadă că și concertele pe care le fac ori singur ori împreună cu Andrieș sau cu alți colegi

sîntem o serie de oameni care ne putem încadra în această categorie și sigur că avem nostalgia acelor spectacole din anii '75 - '80 chiar pînă în '85, cînd era cu totul alt public și totul avea mai multă substanță.

REP.: Era și perioada cînd, de ce să n-o spunem, chiar Conacul Flacăra însemna ceva. Și pentru tine a însemnat?

N.A.: Incontestabil. Ar fi nedrept să nu recunosc că pentru mine Flacăra a însemnat o rampă de lansare...

REP.: Ca pentru foarte mulți, de altfel...

N.A.: Ca pentru foarte mulți, pentru că acolo... Nu știu cit este de importantă părerea dlui Adrian Păunescu că el ne-a făcut pe foarte mulți cîntăreți și compozitori, dar este cert și se poate recunoaște ori cînd acestui poet care avea în coordonare acel cîntec, că datorită acestei întîmplări artistice mulți dintre noi, printre care mă număr și eu, ne-am făcut acolo publicul mare. Pentru că avînd o mare audiență la public, numărul tinerilor care veneau atunci la acele spectacole (mă refer la perioada anilor '73, '74, '75) însemnau niște spectatori pe care potențial puteai să-ți atragi de partea ta. În secunda în care reușea, însemna un mare câștig pentru tine ca om de scenă.

REP.: Dar pe atunci îți atrăgeai un public care știa să asculte Dimov. Adică, mă refer la spectrul de poezie care se vehicula și se asculta pe atunci.

N.A.: Repet, repet și insist asupra acestui subiect: publicul de atunci, acum ori nu mai este prin țară, ori este resemnat, ori pur și simplu, nu mai este. Plus că publicul care a mai rămas de atunci și din care facem și noi parte, acea generație care a născut, este o generație care a îmbătrînit totuși. Sau hai să nu spun „îmbătrînit”, că sună urît, și poate nu este ceea mai justă afirmație pentru această perioadă a vieții unui om, dar la 38 de ani ne-am maturizat într-un fel mai bun (sau mai rău). Dacă există în sălile de spectacol, acum, noi, eu în mod special mă întîlnesc cu o categorie de public cu care am puțin de luptat. Propunîndu-le o manieră de muzică mai puțin spectacolărilor și propunîndu-le o muzică bazată în primul rînd pe text, aceste noi generații care vin în sală trebuie cîștigate și aduse de partea mea. Este o luptă, dar este o luptă pentru care, zic eu, merită să depun foarte mult efort.

REP.: Si acum inevitabilă întrebare despre proiectele de viitor.

N.A.: Asta este întrebarea pe care de obicei o aștept de cînd demarează un interviu. Mi-e foarte greu să cred că ea nu va apărea. Ceea ce mi-e și mai greu în clipa asta este să răspund la ea, pentru că într-adevăr proiecte am îngrozitor de multe. Mi-e greu să le enumăr așa că dacă n-aveți nimic împotriva, v-as propune să le constatăm pe parcurs împreună.

REP.: În final, te rog să răspunzi la o întrebare dificilă pe care... (ți-o vei pune singur.

N.A.: În mod normal întrebarea ar trebui să sune așa: dacă nu consider că la douăzeci de ani de activitate nu cumva a venit timpul să mă retrag? Răspuns: Mă bate gîndul să mă retrag din activitatea de scenă, deci aceea interpretativă, ca să spun așa, și să-mi văd mai departe de treabă pe zona componistică. Nu știu ce va fi la anul. Dacă toate merg bine, sigur o să vedem la fața locului ce se întîmplat. În orice caz, ce pot să vă spun în clipa asta este că intenționez să fac un concert semnificativ, pentru acesta 20 de ani de muncă.

REP.: În așteptarea concertului „Nicu Alifantis - douăzeci”, sau cum îl vei intitula îți mulțumesc pentru interviu și îți urez LA MULȚI ANI și împlinirea tuturor dorințelor.

AUREL GHERGHEL

A consemnat TEODORA IONESCU

Alte cuvinte...

Am sărbătorit „Ziua copilului” fără Rock '92, amînat spre septembrie, din grija preconizatorilor alegerii din... lunie, care, încet-încet, se mută și el spre toamnă. Și chiar dacă grupurile private deja spre litoral, spre depășiri mai lungi (Iris, Holograf, Sfînxul fiind deja de mult plecat), trecerea lui mai-spre-lunie ne-a adus, poate și prin inerție, discuri noi și concerte rock la București. Au fost Celelate Cuvinte la Odeon prin amabilitatea lui Nova și Survolaj la Arenele Romane, în organizarea lui Delta, două concerte transmise în direct de posturile locale. Și eu zic că trebuie să fim foarte mulțumiți de implicarea radiourilor bucurestene în muzica provinciei și evident, în ultimul timp, în promovarea fenomenului pop românesc, lucru oricum mai dificil dar și mai util decît prezentarea aproape în exclusivitate a muzicilor străine pe care le ai gata aranjate în fonotecă și cu un copy-right plătit de alții sau neplătit. Din care, trebuie să o recunoșc, după decembrie '89 am gustat pe săturate iar prin TVR, am ajuns chiar să ni se aplice din cauza raportului total defavorabil pentru grupurile noastre în competiția spațiilor acordate preluărilor gratuite de pe canale internaționale. Tare mă lățează să-l întreb pe prietenul Morosanu cite clipeuri cu grupurile noastre s-au făcut în acest an prin TVR și totuși nu-l întreb, ca să nu-mi fie rusine de cifra care va reprezenta nu numai criza economică ci și o neglijanță efectivă a genului, ca să nu spun lipsa păgubitoare a unei politici de promovare. Pentru că, oricîtă muzică ar fi scrisă și cîntată, reținută pe bandă sau pe disc,

promotia și „vinzarea” se face pe videoclip, mai ales dacă vrei să ieși și pe piața internațională. Dar poate că nu aceasta este sarcina Televiziunii și numai sărăcia și neorganizarea noastră ne face să privim spre studiourile din Drobeta. Există însă obligații morale, necrise...

Și mă gîndeam la toate acestea în timpul ultimelor lansări de disc făcute cu destule cheltuieli de către autori și impresari,

Cronica sentimentală

ascultînd și mai ales simțînd amărăciunea ce transpiră din cuvintele fericitilor zilei (Celelate Cuvinte - „Se lasă rău” și Vasile Selcaru - „Cîntecul” și Vasile Selcaru - „Cîntecul” și Vasile Selcaru - „Cîntecul”). Cum discutiile purtate la lansarea Conexiuni-lor Lipan s-au învîrșit și ele în același cerc, revenindu-se meru la aspectele financiare sau la neîmpliniri tehnice și de design, cred că reprezentanții presei muzicale sînt atrași mai mult de astfel de detalii și nu de muzica conținută pe disc. Explicația ar fi că în avalanșa de informații și muzici, suprapuse peste problemele financiare și politice ale zilei, capacitatea noastră de recepție, adormită sau lenevită de atîtea decenii, nu mai poate selecta și înmagazina sentimentale mesajele visate sau cizelate de autori în zeci și sute de ore. Dar „îndesirea” unor astfel de evenimente și numărul tot mai mare de

manageri, impresari, case de discuri și sponsori îmi dau sentimentul că lesim spre lumină. De ce atît de greu față de alte arte? Pentru că numai cinematograful costă mai mult decît rockul (reversul fiind și el valabil, tot ele aducînd cele mai mari beneficii), dar într-o țară lîhnită și adresîndu-te celor mai sărace părți a populației, drumul este deocamdată al dracului de greu.

Și totuși drumul pare deschis, mîine la Polivalentă cîntă Iris, Holograf, Krypton și Direcția 5 iar peste alte zece zile, la Iași va fi Sărbătoarea Muzicii 1992, la care Georges Diener, care a implicat Centrul cultural francez în promovarea muzicii noastre, va prezenta jazz-rock-funk-rap alături de... muzică clasică. Plus „Cerberul” care va cheltui un capital pe care nu știu dacă tot pop-ul nostru îl rulează într-un an de zile. Deh, muzică pentru televiziuni și oameni de bine! Și iarăși am ajuns la bani și la putere și mă întreb de sînt profeticele cuvinte scrise de Marcel Breazu pentru piesa orădenilor ce dă titlul LP-ului: „Cel bolnav, cel mai slab / Cel mai mic, nu-s nimic / Cu ochii deschisii / primim usor destinul / Se lasă rău! / Se lasă rău! // Dar aceste gînduri au fost exprimate în Iunie 1991 și iată că după un an, la lansarea discului, prin Toji Productions (alias Nicu Alifantis), Celelate Cuvinte au cîntat la Odeon pe PA-ul și cu luminile proprii, cu care pot acoperi oricînd o sală medie de concert. Și eu, cînd, le adun chiar pe toate, bune-rele, zic să avem speranță și să așteptăm toamna.

Guitar man: DAN IONESCU

Intre instrumentistii nostri de prim rang, il plasam acum sub lumina unor imagini reflectoare — ale interesului real insa — pe un important exponent al chitarei in jazz: asadar, „pleins feux sur Dan Ionescu”! El apartine pietelei de valori autentice pe care Timisoara muzicala le-a revelat inca din anii '60, incepind cu Eugen Gondi, Paul Weiner, continuind cu mai tinerii Liviu Butoi, Johnny Bota, Tony Kuhn...

Dupa stralucite studii politehnice, carora nu le-a dat o urmare practica dar care i-au ordonat totusi gandirea, analitica si sintetica deopotriva, Dan Ionescu a optat pentru muzica, definitiv si irevocabil! Asa cum Marius Popp a parasit pentru acelasi motiv arhitectura, Eugen Gondi a abandonat (ca si Duke Ellington — n.n.) artele plastice, inginerul electrotehnician Dan Ionescu „a comutat” spre „circuitul” expresivitatii jazz-ului (caci, in pofida legilor lui Kirchoff, in jazz „nodul gordian” poate fi talat fara regrete...), alegind trenul „A” („Take The A Train”) al acestui compartiment sonor. Si astfel s-a nascut chitaristul pe care-l iubim atat de mult, pentru disponibilitatile native, stradanja perpetua de auto-perfectionare, pentru caracterul sau ferm, neconcesiv. Dintre multele detalii asupra activitatii sale profesionale, retinem colaborarile de bun augur cu nume de rezonanta ale jazz-ului autohton: Johnny Raducanu (Dan Ionescu aparind pe genericul LP-ului „Jazz Made In Romania”), Liviu Butoi, Marius Popp, Aura Urziceanu, Bela Kamocsa, dar mai ales cu bateristul Eugen Gondi, in cvartetul acestuia — formula in care a dobindit in anii '80 consecrarea MI-amintesc articolul din publicatia internationala „Jazz Forum” in care insusi redactorul ei sef, Pawel

Brodowski invitat la unul dintre Festivalurile de jazz sibiene, evidenta in cronica acelui festival cvartetul Gondi drept cel mai bun grup romanesc al momentului.

Tot din deceniul trecut dateaza conlucrarea si prietenia care-l leaga si astazi pe pianistul Mircea Tiberian care a traversat, pina a devenit „bucurestean” o perioada timisoreana.

JAZZ PORTRET

Chitaristul a facut parte — cum era si firesc — din formule mixte, reprezentative pentru jazz-ul nostru, fie ele numite „Jazz Made In Romania”, „The Romanian All Stars”, „The Romanian Summit”. A infruntat si depasit cu demnitate conditiile de existenta mai mult decit precare inainte de decembrie 1989, a invins insa, dobindind pe merit o bursa la cea mai autorizata scoala de jazz din lume, Berklee College Of Music din Boston, a ajuns in acel „dream city” pentru orice tinar jazzman dar, obligativitatea de a avea asigurat subsistenta pentru perioada studiilor la Berklee — aceasta insemnand un cec de cteva zeci de mii de dolari — l-a impiedicat sa realizeze marea sa deziderat. Au cunoscut totusi jazz-ul la sursa, in America, timp de trei luni la finele anului trecut, a inteles cum este organizata viata de concert si de club, invatamintul

de specialitate; o experienta deosebit de utila care l-a intarit in decizia de a continua cu toate fortele pe acest tarim al sacrificiului de sine pentru un crez nobil.

Inregistrările cu cvartetul Eugen Gondi, in 1986, au reliefat si primele sale preocupari concrete pentru compozitie, robind in piese precum „Relief interior”, „Recife” iar dintre cele realizate in formula de trio, Mircea Tiberian — pian, Liviu Butoi — saxofoane si flaut, Dan Ionescu — chitară, creatia proprie numita „Soledad”.

Au ramas memorabile momentele de duo instrumental, Dan Ionescu si Mircea Tiberian, evidentiata pe mai multe scene de festival, concert si club ca si nenumaratele sale aparitii in cele mai diverse combinatii instrumentale ori instrumentalo-vocale, modestia muzicianului fiind negata cu stralucire de pregnanta improvizatiilor sale, intodeauna substantiale, logice, legitimate din punct de vedere estetic.

Virtuozitatea tehnica evidenta nu a constituit vreodata un scop in sine, gratul spectacolar, fiind in schimb cu efectiv rost fructificat in concretizarea ideilor muzicale.

Ma mentionam, in finalul acestui schile de portret uman si muzical, prezentele sale aplaudate in serialul de concerte „Jazz Alive” (unde a fost lansata si noua creatie „Sam's Blues”) precum si o noua afirmata temperamentală si profesionala stabilita intre Dan Ionescu si saxofonistul Garbis Dedeian, acreditata cu succes — in formula de trio, cu tinarul bass-ist Petronius Negrescu — pe cele mai recente podiumuri festivaliere, in mai, editiile a XII-a la Brasov si a IV-a la Iasi.

FLORIAN LUNGU

INFO-JAZZ

Pentru inceput ne face placere sa consemnam citeva succese ale interpretilor nostri. Dupa Harry Tavitian, un alt consantean a fost invitat recent in Franta — colegul sau de la „Creativ” — Corneliu Stroe. Apreciatul nostru baterist a fost solicitat sa concerteze alaturi de saxofonistul francez Etienne Bruné la „Europa Jazz Festival du Mans” (18-31 mai 1992). Tot in Franta, la Paris, pleaca in aceste zile pianistul lezean Romeo Cozma, pentru a inregistra primul sau disc

Jean Michel Pick Quintet si solista Lisabette Kontomamanou — Franta.

La invitatia pianistului-pedagog, Mircea Tiberian, Asociația Romană de Jazz in colaborare cu Compañia de Turism pentru Tineret organizeaza imediat dupa Festivalul de Jazz Costinesti '92 (2-5 sept.), in aceeași Statiune a tineretului — Cursul de vara cu profil de jazz. Perioada — 6-10 sept. Lectori — binecunoscutii nostri muziceni. Informatii suplimentare si inscrieri la telefon: 84 47 02.

SIMION NICOLAE

solo (de ce nu la Casa Electrocord?) • Anca Parghel — ale carei turnee le-am consemnat alt la Radio-T.V. cit si in presa, a efectuat in aceasta primavara un nou turneu in Germania, prilej cu care a inregistrat materialul pentru cel de-al 5-lea disc compact la Casa „Blue Flame”. In luna iulie va pleca din nou in strainatate, de aceasta data in Austria. Un ansamblu de jazz reunit sub titulatura „Jazz made in Romania” si din care face parte elita jazzului romanesc — Johnny Raducanu, Anca Parghel, Mircea Tiberian, Garbis Dedeian, Dan Ionescu, Liviu Butoi, Cristian Soleanu, Ionut Baranga, Catalin Rasvan si Tudorel Zaharescu, vor concerta in luna august la Pavilionul romanesc din cadrul expoziției Sevilla '92. • Apreciatul nostru saxofonist, Simion Nicolae, a ajuns in High life-ul jazzului international. Dupa colaborarea cu celebrul baterist Idris Mubamad, iata o noua confirmare a valorii sale — realizarea discului compact „Black Sea” intr-o componenta de prestigiu: Graham Haynes — trompetă, Ron Burton — pian, Lonnie Plaxico — chbas si Ronnie Burage — baterie. Discul a fost realizat in 1991 si lansat pe piata in primavara acestui an. In aceeași componenta, Nicolae Simion Quartet a realizat pe parcursul ultimilor doi ani numeroase turnee in Austria si Germania. O stire de ultima ora — Nicolae Simion colaboreaza in ultimul timp si cu celebrul pianist american Mal Waldron la Vienna. • In zilele de 21 si 22 iunie la Iasi „Sarbatoarea muzicii” (editia a II-a) organizata de Centrul cultural francez. Alaturi de valorosi interpreti romani sint invitati Quartetul „Davi” — Chisinau, Bacle Bros Trio,

La magazinul „Muzica” din Capitala (ca de altfel in toata tara) nu veti gasi nici un disc romanesc de jazz. In schimb, va puteti procura Gerry Mulligan „The Collection” realizat de Casa „Balkantron” (licentia). Ce se mai editeaza sau reediteaza in lume: John Scofield — un nou idol pentru tinerii chitaristi a realizat „Grace under Pressure”. • Barre Phillips — chbas si Alain Joule — percutie, „Aqualan Rain”; • Kiri Te Kanawa, André Previn, Ray Brown si Muddell Lowe „Kiri Side-tracks”; • Louis Scelavis Quintet „Rouge” (pentru prima data la Casa ECM); • Jimmy Giffre 3 — 1961 (J.G. — cl., Paul Bley — p., Steve Swallow — chbas). „Un trio legendar. Dupa 30 de ani este intodeauna o muzica de azi”. • Doua albume a 4 CD sub denumirea „Jazz Anthology (realizator Francois Billard) cuprinde pebrul grup Modern Jazz rioada 1918-1939 • Celebrul grup Modern Jazz Quartet care sarbătoreste 40 de ani de existenta, apare cu selectiuni de pe toate discurile lor, pe 4 CD. „O arta delicioasa a elegantei swingului” • 6 dublu CD reprezinta colectia „Paris Jazz Concert” realizata de F. Tenot si D. Filipachi. Protagonisti: Gerry Mulligan, Art Blakey Jazz, Messengers, T. Monk si J. Smith. • Joe Calderazzo (26 ani — pian) a realizat „To know one” cu Dave Holland — chbas, Jack DeJohnette — dr.; Jerry Bergonzi — sax si Branford Marsalis — sax.

ALEXANDRU SIPA

P.S. In urmatorul numar al revistei noastre, amănunte in legatura cu prima editie a Festivalului-concurs international de Jazz Bucuresti '92 (2-28 oct.).

WE WANT MILES (VII)

Ultima parte a carierei lui Miles Davis s-a derulat, dupa cum chiar muzicianul insusi obișnuia s-o spună, sub semnul unui „conformism electric”. Așa cum in 1969, cind a realizat celebre albume „IN A SILENT WAY” si „BITCHES BREW”, a apelat la tinerii muziceni, avizi de noituate demersului sau stilistic, incepind cu anul 1980 se constata din nou ingineria formulei de componenta. Albumul „THE MAN WITH THE HORN” este o continuare a contractului cu casa COLUMBIA RECORDS, (care de mai bine de 25 de ani li editeaza discuri), incepind cu celebrul „ROUND ABOUT MIDNIGHT”, album care la aparitia lui, in 1980, a marcat pedestalul ultimei perioade din cariera lui Miles Davis. Dorulul public al capriciosului Miles li sint prezente nune noi precum cele ale saxofonistului Bill Evans, chitaristului Mike Stern si — nu in ultimul rind cel al complexului muzician Marcus Miller, care va deveni un foarte fidel si in acelasi timp apropiat colaborator. Basist, saxofonist, clarinetist, compozitor si aranjor, Marcus Miller se produce ca o „umbra” a lui Miles. Tandemul Miller — Davis este comparat de critici cu cel realizat cu decenii in urma de Duke Ellington cu Billy Strayhorn.

Noul „sound” al lui Miles bazat pe imprumutarea celorlor timbrale din „soul-pop”-ul american, cu o sectie ritmica foarte robusta, pulsind intr-un nou tip de balans prielnic temperamentalului si mai ales gustului publicului tinar al anilor '80, va contura in jurul marelui muzician o aureola de „star”, ajungindu-se pina acolo incit albumele „STAR PEOPLE”, „YOU'RE UNDER ARREST” sau „AMANDLA” sa intre in clasamentele unor celebre reviste POP-ROCK. Concertele din aceasta ultima parte a vietii lui Miles Davis se vor constitui in veritabile show-uri de sunet si lumina. Asistenta se ridică la gradul marilor sali de spectacol, scena este inundata de efectele policrome ale sutoilor de reflectoare, la rampa aparind o formatie compusa din chitare electrice, baterie si sintetizatoare care vibreaza spre

public la o intensitate sonoră ridicată. In noul context electric, Miles este puternic contestat, ca jazz-man de o parte a criticilor si muzicienilor. Totusi in acest ambient de culoare „funk” (din care au facut parte de-a lungul anilor nune devenite sonore. In zilele noastre, precum John Scofield, Bob Berg, Omar Hakim, Mino Cinelu sau Kenny Garrett), solourile lui Miles la trompetă, cu sau fara surdina, sint de cea mai pura sorginte jazz-istica... fraze hop sau cool se intretine cu evolutiile la chitară sau saxofon ale lui Stern

mai fi rindurile dedicate acestui „MAN WITH THE HORN”. In cercarea noastra a fost aceea de a stabili doar citeva repere esentiale din viata marelui muzician. Vom reveni cu alte ocazii, prin informatii mai detaliate. Va propunem sa incheiem cu ultima parte a intervievului realizat cu ocazia concertului-sau aniversar de la Paris, de anul trecut, concert ce a capatat pentru noi, fanii lui Miles, simbolul unui spectacol de „ADIO”.

REPORTER: Este ceva misterios in felul in care sonoritatea ta se suprapune peste a celorlalti. Presupun ca esti conștient de asta dar... MILES: Burt Bacharach mi-a mai spus-o... Sa cinti peste... Burt mi-a spus: „Tu cinti impotriva contra-melodiei unei melodii”. Le-am spus muzicienilor mei ca exista totdeauna o melodie intr-o melodie. Poti continua astfel, la infinit.

„Tot ce cinti, in momentul urmator, devine batrin, nu suporti sa-l mai auzi, nu mai merge. Uite de ce cinti eu cu John... John Bigham. Eu vreau acei sunet brut, al strazii, si la el l-am gasit, pentru ca el nu este un baterist. In timp ce cinti simte ceea ce se potrivește si executa. Foloseste percutia electrica. Eu nu-i cer nimic din ceea ce va face, il las sa faca”.

„John nu stie prea mare lucru despre teorie. I-am spus: Nu-ti face probleme, iti voi arata. Eu n-am multi prieteni pentru ca nu prea stiu sa mi-i atrag. In general, formatiile... muzicienii cu care cinti, devin cel mai bun prieten al mei, sau prieteni de moment. Eu n-am multi prieteni”.

REPORTER: Va preocupati de viitor? De ceea ce va ramine dupa dvs., din muzica dvs.?

MILES: Nu m-as fi apucat de muzica daca nu m-as fi gandit la asta. Ca om, n-as putea exista daca n-as contribui cu ceva... Nu-mi pot inchipui un om care nu vrea sa contribuie in societatea lui, in felul lui, fie ca e doctor, avocat, cu atat mai mult daca este un artist. Daca n-al nimic sa ofer, de ce sa alegi aceasta cariera. Totdeauna am gandit asa.

MILAI GODOROJA

sau Scofield, ale lui Evans, Berg sau Garrett, toate sprijindu-se pe un suport armonico-ritmic extrem de vital. Mai mult, sonoritatea trompetei, cu acel nonvibrato atit de specific pentru Miles, creeaza sentimentul unui contrast in raport cu restul formatiei. Miles plutește peste sound-ul general, interventile sale, mai rare si uneri foarte scurte, sint cu atat mai incitante cu cit imbraca o tinuta contradictorie, mareind mereu un demers spontan.

Serialul nostru despre acest muzician de jazz (avem toata convingerea ca nu greșim atribuindu-i aceasta calitate pentru toata cariera sa) se opreste aici... S-au scris si multe vor

MIRABELA DAUER

de vorbă cu
☆ STELELE ☆
Star Talk

ÎN TRE INDISCRETII ȘI CARIERĂ... (III)

— Chiar dacă aveam un microfon propriu nu aveam statutul de vedetă internațională, ca să îmi pot permite să cînt cu el. Am fost inspirată și în limba poloneză l-am rugat pe Jacek Bromski să-mi dea microfonul lui, care nu s-a mai stricat pentru că era cuplat în altă parte. Mi l-a dat... iar toată grădina de vară era în picioare și scanda: „Mirabelka Rumunka”, Mirabelka înseamnă prună — și ei așa mă alintau. Am stat 20 de minute în scenă. Nu aveam voie să mai cînt, pentru că era concurs, dar am tot revenit în scenă să mulțumesc. La noi, pe MGS se înregistrase, dar s-a pus o bandă neagră, semn că era emisiune cu probleme. Banda a dispărut. La cabină a venit ministrul culturii al Poloniei care mi-a mulțumit că nu am stricat seara. Eu cred însă că nu am realizat ce s-a întâmplat, că am acționat ca un robot, ca o profesionistă. Am cîntat și altă dată pentru că de asta venisem. Căderea a venit după aceea.

— Ai fost mulțumită de prestația ta?

— Nu știu, cred că da. Poate m-am apropiat de profesionalismul vedetei. Poate, poate, poate. Dar juriul nostru — format din compozitorul de care vorbeam și din mașinisti ai televiziunii sau garda de pază — dispăruse în timp ce cînta Cieslav Niemen și hotărîrea să dea Poloniei mai mulți trandafiri, că poate și ea ne va da nouă. De la un trandafir am ratat „Marele Premiu” și am luat doar Premiul I. Oricum a fost extraordinar. Dacă aș fi știut că va concura Niemen, nici nu m-aș mai fi dus.

— Nu ești prea modestă? Este totuși o mare competiție!

— Lăsați-mi pe alții să mă laude. În recital: Alla Pugaciova, Boney M în glorie, Demis Roussos în vogă. În 1980 eram deja bine știută.

— Adică vedetă în țara ta.

— Mai lăsați-mă eu vedetismul tău. Mă iubea lumea. Sint conștientă că începuse să mă aprecieze, să fiu cunoscută. Începînd divorțul, nu mi-a mai ieșit nici o viză. În 1989 am fost la Bratislava cu piesa „Bine-ai venit iubire” a lui Temistocle Popa, care a luat bronzul. Și acolo mi-au stricat sunetul pe sală; am și tras pe casetă video, ca să rămîna pentru posteritate.

— Care a fost cel mai frumos turneu?

— În Cuba, în 1983. N-am vrut să plec din cauza avioanelor. Am claustrofobie. Făcîndu-mă cum i-a venit la gură, Corina m-a convins. Mi-a ieșit viza, că de-acolo nu puteai fugi, că te minceau rechini. Toată sala de 10 mii de locuri inclusiv orchestra de 60 de persoane, mi-au cîntat „Happy Birthday”. Era ziua mea. Poate de-asta sînt și subiectivă. La prînz, la piscină, mi-am cîntat colegii și m-am simțit, o dată în viață, milionară în acel cadru natural minunat. A fost

1989

superb. Atunci m-am simțit vedetă. Seara a fost un „aranjament” frumos. Și „profesional”, căci translatorul nu mi-a spus nimic, iar cînd am auzit Mirabela Dauer în România am intrat în scenă și toată lumea mă sărbătorea.

— Unde ai situa VOCEA Mirabelei Dauer în tradiția muzicii ușoare românești?

— Știu unde aș vrea eu să fie situată. Lîngă Doina Badea. Ca voce, nu ca stil. Lîngă Dida Drăgan, Aura Urziceanu, Angela Similea, Corina Chiriac, Olimpia Parcu, Mihai Constantinescu, Adrian Romcescu sînt oricum, pentru că am fost colegi de clasă. Dar ca voce aș vrea lîngă Doina, dacă nu e prea mult. Florica Orăscu a avut o mie de elevi, fiecare cu stilul lui, cu glasul lui. Stilul e mai puțin important. Dar eu aș vrea să rămîn o voce. Victorul va hotărî dacă va fi așa. Eu aș vrea să fiu „Jennifer Rush” sau Whitney Houston sau Tina Turner. Trebuie să și pot.

— Ce părere ai de gîjiițele din anumite piese, de unele mici scăpări la înregistrări?

— Păi, la cele standard n-a scăpat nime pentru că Alexandru Copraga are ureche absolută, Paul Enigărescu și Jolt Kerestely sînt foarte buni și n-ar fi lăsat să treacă așa ceva, și pe deasupra „Iartorul” Aurora Andronache veghează. E drept că la mixaj făcute în grabă, la particulari s-ar putea să mai fi scăpat cite ceva. În ce privește gîjiițele, am avut-o dintotdeauna, dar nu aveam voie să o am, pentru că piesele erau scoase din cardex. Cînd a apărut, lumea și-o fi zis că nu mai pot să cînt, că sînt răgușită. Poate mi-or mai fi scăpat citeva.

— Cum cînti? Cu voce de cap sau de piept?

— Numai cu voce de piept și dacă reușesc să gîji și mare lucru. Eu cînt pe 2 octave și jumătate doar mulțumită celor cu care am lucrat. Și mai ales

Aurorei care spune: „Hai, dragă, trebuie să iei nota aia, e doar do”, și ea e sol. Eu, ambalată, nu realizez că de fapt mi se suprasolicitea vocea, dar totuși reușese.

— Ce importanță au notele. Cînti numai cu partitură?

— Aiurea. Compozitorul îți dă piesa cu voce și pian, plus negativul, firește transpusă în tonalitatea pe care o vrei. Nu trebuie să ne dăm mari cu stîm note. Lucrînd cu compozitorul îți dai seama ce poate ieși și unde te poți învîrți ca voce. O piesă micșată nu are voie să fie un răcnet, trebuie să fie slăgîr. Dacă ești conștient de ce și cît poți, alegi numai ce îți se potrivește. Dacă este o piesă de linie, lirică, cu pasaje dramatice trebuie să cînti ce scrie acolo, că altfel s-a dus farmecul. Eu nu pot cînta cu voce de cap. Sînt altistă.

— Vrei, nu vrei, ajungem la „Magistrala albastră”. Cite piese cu mesaj comunist ai cîntat?

— Nici una. Dar îmi place subiectul Magistrala. Era doar o cititorie. Abia mai tîrziu am aflat că acolo au murit oameni și mi-a părut rău. „Dacă o asfaltăză e o sosea extraordinară”, spune un banc. Mie nu mi s-au impus piese, iar cine spune că i s-au impus minie. Voi-ai să ieși în față cîntai așa ceva. Mie și lui Dan Spătaru, care aveam fiecare cite 2-3 piese la Mamaia, ni s-a impus această piesă, pentru a bucura măcar unul din compozitorii pe care îi reprezentăm. Ne-am gîndit că poate una din ele va lua un premiu. Lăsînd textul la o parte este poate cea mai frumoasă „Lambada” pe care am auzit-o, pentru că orchestrator și compozitor ca V. Vasilache jr. nu se va mai naște.

— Poate pentru că-l iubești tu...

— L-am iubit, îl iubesc și îl voi iubi toată viața și nimeni nu are voie să-l uite. A fost un monstru sacru, ca și tatăl său. El a ajutat foarte mulți compozitori. I-a învățat să orchestreze, să pună „boabele”, pe hirtie. Dacă ar mai fi trăit cine știe cite piese bune ar fi mai fi compus. Dar eu cred că schimbările acestea, răutatea din jur au avut o contribuție majoră la moartea lui prematură. Am iubit în el omul, compozitorul, dar mai ales prietenul Vava. Casa lui este ca un sanctuar pentru mine. Era o minune de om. În turnee mi se cere să cînt, culmea, această piesă care ar fi fost un slăgîr imens dacă nu ar fi fost compromisă de text. Nici n-am luat premiu măcar. Apoi am fost acuzată de bolșevism și eu n-am fost nici măcar membră de partid.

— N-ai vrut?

— Nici nu mi-am propus, nici n-am cerut, pentru că îmi era teamă de valoarea cotizației.

— Mai ai trac la apariția pe scenă? Cum se manifestă?

— Am, și se manifestă ca o mică criză de spașmofilie. Mi se răcesc minile, fata, am o transpirație rece. Mi-e frică. Nu de mine, ci de ce se întîmplă în sală, mai ales în ultimii doi ani. Înainte îmi era teamă că nu voi fi la înălțimea publicului, că nu îl voi oferi ce-și dorește. Acum mi-e frică de atitudinea publicului, de receptarea cîntecelor mele.

— Dar tu ai publicul tău...

— Da, numai că în ultima vreme afisele sînt peștrite, o varză; cum ai pune Romica Puceanu și Gabi Luncă, singurele cîntăre de muzică lăutărească pe care le recunosc, alături de operă sau operetă. Nu merge.

— Sau Mariah Carey cu Michael Jackson?

— Altceva. Publicul care vine pentru unul știe să-l aplaude și pe celălalt. La noi nu se știe lucrul acesta. Oaspeții din Moldova sînt fluierați. Am simțit că se desface ecoria pămîntească și voi cădea în prăpastie de rusine. Gr. Vieru a salvat singur situația penibilă, eu însă am crezut că în momentul acela voi muri de supărare.

— Ai pe Michael Jackson și Frank Sinatra. Acolo spectacolul ar fi extraordinar. În România ambii în același spectacol ar fi un fiasco. Publicul de-acolo își iubeste artiștii. MC Hammer la San Remo a fost la fel de bine primit și de oamenii în smoking, ca și de adoratorii săi, ceea ce la noi nu se întîmplă.

— Nu crezi că este un complex al trecerii timpului?

— Nu. Și-acum mă laud. Nu m-aș da nici pentru 19, 20, 21 de ani.

— Crezi că maturitatea pe care ai dobîndit-o de-a lungul timpului îți pune atuurile în mină?

— Crezi că Tina Turner a îmbătrînit?

— Biologic, da.

— Nu se vede. Se aude?

— Poate nu auzim noi.

— Eu cred că nu se aude. Din punctul meu de vedere. Sînt copil de 18 ani care nu pot face ce face ea pe scenă.

— Nu uita totuși că Tina Turner are alt regim de viață. Nu se compară cu ai tău. Nu a lărgă între trenuri și avioane pentru traiul de zi cu zi, cîntă mult mai puțin, își permite orice. Ea își poate conserva vocea.

— Eu cred că și eu sînt foarte bine conservată. Pe mine a lergătura mă menține. Nu știu cum aș fi fost acolo, dacă aș fi fost. Dar m-am obișnuit să fac turnee. Nu întotdeauna banii și viața îndostulată sînt și garanții pentru satisfacții, pentru fericire. Nu uita și tentația narcoticelor, care te pot compromite ca artist și ca om. În zona noastră, în partea aceasta a Europei, eu nu am auzit de artiști care s-au sinucis sau drogati. Cred că prea mult bine îți se urcă la cap. Pentru mine este bine. N-aș putea renunța încă la drumurile cu autocarul, trenul sau microbuzul, înghesuită, sau călătorind confortabil, cu colegii mei. Mai o glumă: mai o dezbateră serioasă, mai o birfă și timpul trece. Chestiune de mentalitate! Pe mine mentalitatea de-acolo m-ar obosi. N-aș ști ce să fac cu atîția bani.

— Îi dai pe impozite.

— Dar de un chewing-gum îți mai lăsa?

— Cred că da. Ultima carte pe care ai citit-o în ultima vreme?

— Nici una. Preocuparea mea a fost să citească ziarele. Dar am renunțat, că nu știu ce să citească mai întîi și nici nu am timp să diger. Pe cine să cred? Gata, mă uit la filme. Dacă îmi pică în mină România Mare, cîntec săptămîna pe scurt, Căcanuri (Vadim mi-a făcut acel text superb la „Multumesc, iubită mamă”, iar dacă mama mea avea vreo moștenire mi-ar fi dat-o numai mie, nu mai împărteam, nîntul lăsat cu sora mea. I-a plăcut mult cîntecul. Improscatul eu noroi însă mă prost dispune.

— Cum îți petreci timpul?

— Mă uit cum crește iarba, este superb. O și aud. Cea mai mare plăcere a mea este să îmi îngrijesc grădinița din fata casei. Ceva mai curat decît ochii cînelui meu și iarba nu există în lumea asta.

— Ce flori îți plac?

— Toate și mult. Cred că sînt bolnavă. Dar în special liliacul.

— Mai alergi?

— Doar vara la mare pentru că alergînd prin București lumea poate crede că a innebunit Mirabela. Jogging? Ce e aia? Ori e nebună, ba nu, e beată. Ceva trebuie să fie. La 6,30 la mare doar recepționerele mă învidiază că am țîria să alerg.

GABRIELA SEICARU

— Va urma —

MIRABELA — ROMANTICII

UN PRIETEN ADEVĂRAT

10 melodii pentru
VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

La ediția cu numărul 70 ne-au vizitat Carmen Trocan (co-realizatoare a emisiunii „Chicago - București Tur - Retur Rock N' Roll”), Adriana Buciu și Mariana Turcanu (componente ale grupului rock Secret) și Paul Cătușanu (liderul grupului vilcean, Antract). Dedicățiile s-au făcut cu sprijinul Centrului Cultural American (TOP 10 din Billboard exact din ziua respectivă!). În 5 iunie am fost sponsorizați și de „Crama Domnească” de unde ne-a transmis Adrian Fulea detaliile culinar-organizatorice. Au răspuns la întrebări Emilia Diță și Gheorghe Gheorghiu. N-a mai apucat s-o facă Sanda Ladoși, pentru că un binevoitor a tăiat firele telefonice! În studio au revenit Alexandru Andrieș și Paul Enigărescu (director artistic la Electrecord) rezistând până la final. O primă audiență ne-a oferit Mădălina Manole spre bucuria „manoliștilor” din jur. Carmen Solomon din Brașov a debutat „live” cu mari emoții. Așteptăm părerile voastre. Am rămas datori cu câteva albume ale nopții. Ne vom achita în ediția din 12 iunie, când echipa se reîntregește. Lista de acum, ca și cea din 19 iunie, va fi anunțată la ora 23,10. V-am ruga să vă grăbiți cu propunerile pe care le puteți expedia și pe adresa revistei, precizând pe plic: pentru V.N.D. Numerele de telefon rămân (sperăm) neschimbate, 13.69.01 și 14.31.90, și sint valabile după începerea emisiunii. Vor răspunde colegile noastre Tanța Marin și Cristina Santi. În numele colectivului și al vostru îi urăm „La Mulți Ani” lui Silviu Șotea!

L.P.M. + A.P.

ADRIANA BUCIU și MARIANA TURCANU (două. Secrete)

PAUL CĂTUȘANU (Antract)

CALIN POP (Oradea) — CARMEN TROCAN (Chicago)

FAN-CLUB COMPACT — C.P. 257, O.P. nr. 4, Arad, cod 2900, jud. Arad

„Este vorba despre Compactul din Cluj, singurul pe care-l recunoaștem cu adevărat. Cei care doresc să le scrie, o pot face pe adresa noastră. Promitem ca scrisorile să ajungă la destinație în termen de cel puțin o săptămână de la primire”.

FAN-CLUB LAURA STOICA — str. Clujului nr. 117 C, bl. S 7, et. 4, Iași, cod 6600 (Băltatu Danke) sau tel. 981/33994 (Dorin Vidrașiu)

„Așteptăm să fim contactați de toți cei care o îndrăgesc pe Laura. Așteptăm, de asemenea, semnale și de la celelalte Fan-Cluburi Laura Stoica din țară (dacă mai există). Specificăm că avem sprijinul total al vedeții”.

HELLOWEEN — c/o RCA Records 1133 Ave. Of The Americas New York, NY 10036 S.U.A.

KYLIE MINOGUE — c/o Kylie

Minogue Fan Club, Departament KM, P.O. Box 292, Watford, Herts/Anglia.

C & C MUSIC FACTORY — c/o Sphinx Entertainment, 405 West 14th Street, New York City, N.Y. 10011/USA

QUEEN — c/o EMI Electrola, Maarweg 149, 5000 Köln 41, Germania.

MICHAEL JACKSON — c/o CBS Records, 51 West 52 Street, New York, N.Y. 10019/USA

GUNS N'ROSES — c/o RCA Osterstr. 116 2000 Hamburg 20

KLF — c/o Intercord, Altheimerstr. 25, 7000 Stuttgart 75.

RED HOT CHILI PEPPERS — c/o EMI Electrola, Maarweg 149, 5000 Köln 41, Germania.

ROXETTE — c/o EMI Svenska AB, Box 1289, 17125 Solna Suedia.

U 2 — P.O. Box 18, Wellingborough, NN 8 5YV/Anglia.

ARNOLD SCHWARZENEGGER — c/o OAK Productions 321 Hampton Drive 203 Venice Ca. 90294/USA.

JEAN-CLAUDE VAN DAMME — c/o P.O. Box 4149 Chatsworth, Ca. 91313/USA

Radio Sibiu

1593 Khz unde medii

1. EN VOGUE — „MY LOVIN”
2. U 96 — „DAS BOOT”
3. KIM WILDE — „LOVE IS HOLY”
4. METALLICA — „NOTHING ELSE MATTERS”
5. GARY MOORE — „STORY OF THE BLUES”
6. GENESIS — „HOLD IN MY HEART”
7. LISA STANSFIELD — „CHANGE”
8. PEACE TRAIN — „LOVE WILL NEVER EVER DIE”
9. ADAMSKI FEATURING & NINA HAGEN — „GET YOUR BODY”
10. SANDRA — „I NEED LOVE”
11. PRINCE & THE NEW POWER GENERATION — „MONEY DON'T MATTER TO-NIGHT”
12. DEL THA FUNKEE HOMOSAPIENS — „MISTADABOLINA”
13. KRISS KROSS — „JUMP”

TOPURI DE TOT FELUL

N.M.E.
(6 — 13 iunie)

1. Please Don't Go — KWS.
2. Jump — Kriss Kross.
3. Knockin On The Heaven's Door — Guns N'Roses.
4. Everything About You — Ugly Kid Joe.
5. Raving I'm Raving — Shut Up And Dance (cu Peter Bouncer).
6. Hazard — Richard Marx.
7. My Lovin' (You re Never Gonna Get It) — En Vogue.
8. Friday I'm In Love — The Cure.
9. I Don't Care — Shakespear's Sister.
10. Keep On Walkin — Ce Ce Peniston.
11. The One — Elton John.
12. Midlife Crisis — Faith No More.
13. Something Good — Utah Saints.
14. Set Your Loving Free — Lisa Stansfield.
15. Pop Will Eat Itself.
16. Precious — Annie Lennox.
17. I Thought It Was You — Julia Fordham.
18. Feed My Frankenstein — Alice Cooper.
19. It Only Takes A Minute — Take That.
20. The Idol — WASP.

L.P.'s (N.M.E.)

1. Live At Wembley '86 — Queen.
2. Back To Front — Lionel Richie.
3. Stars — Simple Red.
4. Diva — Annie Lennox.
5. Michael Ball — Michael Ball.
6. Hormonally Yours —

Shakespear's Sister, 7. Up — Right Said Fred, 8. This Thing Called Love — Alexander O'Neal, 9. Greatest Hits — Squeeze, 10. The Southern Harmony And Musical Companion — The Black Crowes.

Revin Guns N'Roses cu volumul II pe locul II, iar Iron Maiden, coborâra de pe primul loc pe 13. Alte intrări: Ce Ce Peniston pe 32 cu Finally, coloana sonoră a filmului Wayne's World pe 45 Electric Boys cu Groovus Maximus pe 46 și Tha Fatima Mansions cu Valhalla Avenue pe 49.

INDIE LP's

1. Tossing Seeds — Superchunk.
2. Need For Not — Levitation.
3. Dry — PJ Harvey.
4. Slanted & Enchanted — Pavement.
5. Utopia Banished — Napalm Death.

FILM BOX OFFICE

1. Basic Instinct.
2. The Hand That Rocks The Cradle.
3. Hook.
4. Grand Canyon.
5. Cape Fear.
6. Final Analysis.
7. Naked Lunch.
8. Ricochet.
9. Stop! Or My Mom Will Shoot.
10. My Own Private Idaho.

MA HOLBEZ SI EU!

„Cind Gălbioara se relaxează, Negrăța veghează”. Așa am aflat că vineri 22 mai la ora 12,00 (cum nefericita oră?) s-au difuzat să de minuta despre Freddie Mercury. Imagini de la concertul din 20 aprilie, culise, interviuri. ● Muzică bună la Magazinul lui P. Magdin & Metallica, Exodus, Suicidal Tendencies, Tesla, The Who, Helloween, Gamma Ray ● Multumesc colega pentru informații ● La „3 din 10” sau cum îl spune, am avut parte de o prezentare rară. „Juriul sint dumneavoastră”, este prima perlă pe care am reținut-o, iar celelalte, m-au doborât psihic. Actorul citește textul iar solistul stă și așteaptă să i se lase microfonul. ● Bună regie, bun scenariu, bine amplificate aplauzele! ● Compozițiile noi n-au fost rele. Ar merita câte un video-clip ca lumea și atunci ne putem pronunța. O fi el june prim la teatru dar cu vocea și zimbetele alea false Răzvănel m-a dezamăgit total. Si ce-mi plăceau bărbosii la Revolote! ● Simbăta s-a mutat vineri, iar Costineștii a cucerit TV-ul. Nu-i rău, dacă avem două zile bune pe micul ecran, dar așa o să fie oare?! Dialogul cu dl. prof. Edmond Nicolau ar fi putut însemna un regal dacă Marina mai citea ceva înalte. Să vorbești de muzică electronică și să dai secvențele cele mai puțin relevante din creația lui Jean Michel Jarre în care se desăgurau vreo 10-20 de percusionisti de culoare e chiar GAFA. Si domnul profesor n-a scânat ocazia de a o sublinia. De astfel de oameni e păcat să nu profităm, pentru că au așteptarea de spus. Cui îi folosesc glumițele alea nesărate și tortulețele aduse spontan din frigider! ● Vineri, 5 iunie, m-am mirat iar, când T. Dumitrescu încerca să spună ceva despre noua istorie a discotecilor sau a Vox Maris-ului de la Costinești. A dat și câteva nume despre care n-am auzit în viața mea. E drept că întrebându-l pe „Șefu” mi-a confirmat că era vorba de disc-jockey. Tot el m-a rugat să las acest capitol în seama lui pentru că după 20 de ani de prezentat efectiv în discotecă are ce

spune. Am fost de acord cu el și am rămas cu mirarea. Adică, voi care ați fost la Vox Maris între 1983-1990 v-ați simțit rău acolo? Hai spuneți-mi și mie că nu mă înțeleg nimic. Sau băiatul cu „dicție perfectă” profită de necunoscutul nejustificat la microfoanele Televiziunii. Am înțeles că la discotecă nu are nevoie de microfon, așa că se descarcă pe banii noștri din cîte vad. Evident, va răspunde și la aceste întrebări, dar mai bine îl întrebă pe dl. Năstase cum era atmosfera la Vox, cum se cânta, cum se aplauda la finalul programului, ce cozi erau la intrare și apoi mai vorbim. Tema o cedez și v-o cedez, dar zău mi-e greu. ● „Studioul șlagărelor” a inclus și clipul cu Tândarică. Deci se poate face o promoție cit de cit, dacă cineva vrea! ● Apropo de promoție, nimic nou despre Cercul de aur! Acum pe cine vor da vina organizatori? ● Simbăta noaptea jazz-ul și blues-ul, de înaltă înută m-au liniștit în sensul că dacă nu ai specialiști să-i cumperi. ● Meciu! fetelor, la tenis, a fost fantastic. Am înțeles cu Steffi pentru că Monica o bătuse pe Gabriela, favorita mea. Astea-s chestii de damă, dar meciul a fost mare! ●

GALBIOARA

PREȚ 15 LEI